Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul X Seria II-a Nr. 1559 | 4 PAGINI — 20 BANI | Vineri 30 aprilie 1954

Trăiască 1 Mai, ziua solidarității internaționale a oamenilor muncii, ziua frăției muncitorilor din toate țările!

Sărbătoarea internațională a frăției celor ce muncesc

Prietenia fierbinte, indestructibilă a celor ce muncesc din toate țările, a tuturor popoarelor lumii a devenit una din principalele trăsături caracteristice ale vremurilor noastre. Sărbătoarea internațională a solidarității, a prieteniei și a frăției celor ce muncesc din lumea întreagă este ziua pe care o vom sărbători cu toții mîine — 1 Mai.

Trăim astăzi vremuri cînd, pentru ca pasiunea de a cunoaște a tineretului să se poată împlini, pentru ca mamele să-și crească în liniște pruncii, pentru ca oamenii să-și poată făuri după voie o viață mai bună, pentru ca prietenia popoarelor să poată crește și să-și poată culege roadele bogate, trebuie dusă o luptă aprigă, neistovită. Aceasta e lupta măreață a forțelor păcii, în al cărei șuvoi gigantic, se îmbină nenumărate firicele mici — lupta atitor milioane de oameni pentru împlinirea atitor și atitor felurite nădejdi, care toate însă, se leagă de pace. Și întîiul de mai a devenit o zi tradițională pentru examinarea bilanțului acestei lupte și pentru închegarea unor mărețe planuri de viitor.

Bilanțul pe care îl fac acum în depărtate colțuri ale lumii, oamenii cinstiți, bărbați și femei, vîrstnici sau tineri ca și noi, este dătător de încredere în viitor. Și aceasta pentru că în fruntea luptei pentru pace, pentru viață, se află cel mai viteaz și puternic luptător — invincibilul stat sovietic socialist. De străduința Uniunii Sovietice pentru asigurarea păcii și securității popoarelor se leagă acele rezultate pozitive obținute la Conferința de la Berlin, se leagă convocarea Conferinței de la Geneva. Popoarele lumii doresc stingerea oricărui focar războinic, de la care s-ar putea aprinde vîlvătăile unui nou măcel mondial. De aceea propunerile sovietice cu privire la încheierea unui tratat deschis tuturor statelor europene — care să asigure securitatea Europei și să înlăture primejdia militarismului german, sau cu privire la posibilitatea transformării blocului nord-atlantic dintr-o coaliție agresivă într-un instrument defensiv, sînt îmbrățișate de întreaga omenire iubitoare de pace. Și alături de Uniunea Sovietică participă în această luptă puternica Republică Populară Chineză, țările de democrație populară, Republica Democrată Germană, stau masele largi din țările capitaliste și coloniale, adunate sub steagul luptei pentru pace, libertate și independența țărilor și a popoarelor lor.

Trainică temelie materială pe care să crească mereu și să se sprijine cu succes această luptă, clădesc constructorii noii vieți din țările lagărului socialist.

Intregii lumi, de acum obișnuite cu marile succese ale cincinalelor sovietice, i-a fost dat de curînd să audă despre terminarea primului plan cincinal al Cehoslovaciei (a cărei producție de oțel pe cap de locuitor întrece astăzi pe aceea a unor state capitaliste ca Anglia, Franța, Germania occidentală), să audă despre succesele primului an al cincinalului R. P. Chineze, să audă despre faptul că în Bulgaria au fost de acum construite bazele economice ale socialismului și atîtea altele. Tot așa cum îi e dat să audă zilnic despre cu totul alte vești din cealaltă parte a lumii: scăderea producției în industria americană, creșterea șomajului, fenomene acute de criză, creșterea prețurilor în Franța și Anglia, ruinarea atitor țărani vestgermani etc.

Asistăm în acești ultimi ani la creșterea impetuoasă a celei mai largi și puternice mișcări de mase, cunoscute de istorie: mișcarea populară pentru salvgardarea păcii, care nu este limitată în granițele unui stat sau ale unui continent, ci care a cuprins și înconjoară ca un brîu uriaș întregul rotund pămîntesc. Marea misiune a luptătorilor pentru pace de a zădărnici planurile cercurilor agresive, de a obține slăbirea continuă a încordării internaționale, de a contribui prin toate mijloacele la o colaborare pașnică între state, a dat, dă și va da naștere la o mare energie. In fruntea maselor care luptă pentru acest nobil țel, stau muncitorii conduși de partidele comuniste și muncitorești, care atrag și unesc în luptă toate forțele sănătoase ale națiunilor, cimentîndu-le într-un puternic front antirăzboinic. Este acum pe deplin limpede și sigur că marea forță a oamenilor dornici de pace și o viață mai bună, imensa forță a Uniunii Sovietice și a lagărului socialist ar face ca, dacă imperialiștii s-ar lansa într-o nouă aventură războinică, o asemenea aventură să ducă în mod inevitabil la prăbușirea întregului sistem social capitalist.

Sărbătoarea lui unu Mai 1954 va fi cu siguranță, în întreaga lume, prilejul unei noi mărețe manifestări mondiale a solidarității forțelor progresului și păcii în marea bătălie împotriva dușmanilor siniștri ai omenirii — imperialiștii și lacheii lor.

Gîndul către 1 Mai cuprinde, în chip firesc, laolaltă cu salutul pe care îl îndreptăm spre frații noștri de luptă și aspirații de peste hotare, și cercetarea rezultatelor muncii noastre din ultimul an, și privirea îndrăzneață spre viitorul însorit al patriei noastre. Să ne oprim doar o clipă asupra acestor lucruri.

Dacă ne-am putea închipui un stup de albine — însă un stup uriaș, în care activitatea nu încetează nici ziua, nici noaptea — cu un asemenea stup ar trebui să comparăm țara noastră. In fagurii uzinelor și ai cîmpiilor mănoase se creează și se adună rodnicia muncii harnicilor constructori ai vieții noastre noi. Ințelepciunea partidului, conducerea de către el, ne arată cum să sporim avuția națională, cum să facem mai îmbelșugată și frumoasă viața întregului popor muncitor. Putem fi pe drept cuvînt și sîntem cu adevărat mîndri de marile biruinți dobîndite pînă acum. E deajuns pentru asta să ne amintim că industria Romîniei atît de înapoiată încă în trecutul foarte apropiat, astăzi este în stare să înzestreze ramuri întregi ale industriei metalurgice, de utilaj petrolifer și minier, ale industriei ușoare și alimentare și, în plus chiar, să exporte unele mașini în străinătate. Este deajuns să ne amintim de avîntul culturii, de numeroasele înfăptuiri pe tărîm social-cultural posibile datorită faptului că puterea politică în stat se află în mîinile celor ce muncesc, ca să ne dăm mai bine seama de marea distanță care desparte ziua noastră de azi de cea de ieri.

Partidul ne chiamă să luptăm pentru consolidarea și dezvoltarea succeselor de acum obținute, pentru lichidarea greutăților care se mai manifestă încă, pentru continua dezvoltare a economiei noastre naționale.

In fiecare an, și anul acesta zilele din preajma lui 1 Mai au cunoscut un entuziast avînt al întrecerii socialiste. Brigada minerului Kopetin Geza a terminat extracția cărbunelui prevăzută în planul anului 1957 și a intrat în anul 1958. la Reșița, colectivul secției sculărie participînd la întrecerea socialistă a obținut prin recondiționarea diferitelor scule și materiale vechi, o economie de 440.000 lei. Participînd la un schimb de onoare, utemistul Ilie Dincă de la Complexul C.F.R. „Grivița Roșie", și-a depășit sarcina de plan la confecționarea de buloane cu 100 la sută. Schimburi de onoare au avut loc în sute și sute de întreprinderi. Pe ogoare, muncile de însămînțare se apropie de sfîrșit. La bătălia pentru o recoltă bogată participă întregul nostru popor muncitor. Tinerii tractoriști muncesc neobosiți, cu entuziasm pentru efectuarea în cît mai bune condiții a lucrărilor agricole. Elanul muncii creatoare dă aripi trainice îndrăzneților constructori ai patriei noastre.

Partidul ne înarmează cu claritatea țelului, cu cunoașterea căilor luptei pentru dobîndirea acestor realizări în toate domeniile.

Veriga principală în momentul de față în lupta pentru dezvoltarea armonioasă a tuturor ramurilor economiei naționale și pentru ridicarea nivelului de trai al poporului este ridicarea producției agricole și sporirea producției bunurilor de larg consum. Partidul ne arată că în același timp trebuie continuată dezvoltarea rațională, neforțată, a industriei grele, că în industrie, singura cale justă pentru ridicarea nivelului de trai este lupta sistematică pentru mărirea producției și productivității muncii, reducerea prețului de cost și îmbunătățirea calității produselor — prin valorificarea rezervelor interne ale producției, utilizarea rațională a timpului de lucru, a materiei prime și a materialelor etc. Realizările obținute pînă acum arată că munca înflăcărată a poporului muncitor va izbuti să învingă greutățile și să dea viață și noilor sarcini. Chezășia înaintării noastre cu succes spre culmile însorite ale socialismului este întărirea continuă a alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, temelia și principiul suprem al puterii noastre populare, întărirea continuă a scumpei noastre Republici Populare Romîne. Iar fiecare din victoriile pe care le obținem pe acest drum este un ajutor însemnat pentru cei ce luptă peste hotare, — în alte condiții, cu alte mijloace — pentru aceleași țeluri și năzuințe comune: pace și o viață mai bună.

Sărbătoare a celor ce muncesc din lumea întreagă, a celor înfrățiți în aceeași luptă, 1 Mai ne dă imbold să pășim alături de sutele de milioane de tovarăși de luptă din întreaga lume, cu forțe noi, cu încredere, spre viitorul luminos.

IN PREAJMA ZILEI DE 1 MAI

La un kilometru sub Moinești

Lucrul trebuia să înceapă la orele 8. Dar în dimineața aceea sondorii veniseră cu mult mai devreme. Și ca un făcut, nimeni nu se mira de aceasta. Erau acolo sondori bătrîni, brigadieri cu greutate, tineri veniți de cîtva timp în schelă. Mai tîrziu a venit și directorul oficiului de turbobur, Cărăbuș Nicolae, inginerul șef Ruzinschi Sergiu, ingineri, geologi, mă rog, se strînseseră cu toții ca la o mare sărbătoare.

— Ce zici o să răzbească cu metoda asta? Eu îs sondor bătrîn și nu-i schelă în țară unde să nu fi lucrat. Dar vezi, pînă la anii aceștia n-am auzit de foraj rapid cu apă...

Intr-adevăr, în ziua aceea un nou fel de muncă avea să prindă rădăcini în schelă. Un brigadier încerca noua metodă de foraj rapid la sondele cu turbobur și în același timp se întrebuința încă o metodă nouă, care consta în înlocuirea noroiului pentru foraj, cu apă. Evenimentul acesta stîrnise multă fierbere în Moinești. Din ziua în care un inginer din Uniunea Sovietică a vorbit brigadierilor și șefilor de secții despre această metodă și despre perspectivele aplicării ei, la sondele din Valea Tazlăului, sondorii au prins să se frămînte. Pe vremea aceea — sfîrșitul lui martie a anului acesta — multe sonde se aflau pe terminate. Conducerea oficiului anunțase că brigada care va da prima sondă producției ce o forează acum, aceea va trece la noua sondă.

Aflînd despre asta, băieții din brigada lui Birligiu Ion și-au pus în gînd să foreze ei sonda după metoda cea nouă. Dar vezi, asta nu-i atît de simplu pe cît e a spune.

Se iscase o întrecere între brigadieri: care să merite cinstea de a lucra la sonda cea nouă. Intr-o vreme, chiar, cei de la 910, erau aproape să-i întreacă. Atunci brigadierul Birligiu — nu-i sondor în toată schela care să nu-i cunoască ambiția lui în întrecere — i-a strîns pe băieții lui și le-a vorbit. Nu se știe ce au discutat acolo, dar după aceea tinerii au muncit vîrtos și la urmă tot ei au ieșit primii.

In dimineața aceea se aflau cu toții la sondă. Se frămîntau nerăbdători pe lîngă mașini, așteptînd ca brigadierul să le dea semn.

Brigadierul îmbrățișă într-o privire totul. Nu voia să-i scape, mai ales acum, nici un amănunt cît de mărunt care i-ar putea întîrzia lucrul. Apoi cătă spre inginer și aflînd în ochii acestuia încuviințarea, strigă către ortaci:

— Porniți pompele!

Se părea că spusese aceasta cu glasul său obișnuit, dar și cel mai nou sondor ghici emoția ce răzbătea în vocea brigadierului. Motoarele vuiră înfundat și prin conductă, apa împinsă cu putere de cele două pompe în paralel se repezi în turbină făcînd-o să vibreze puternic. La granic se găsea tînărul maistru sondor Chira Constantin. El a slăbit puțin frîna și rolele de oțel ale sapei au început să muște din pămînt. Brigadierul răsuflă ușurat și-și șterse cu mîneca hainei fruntea asudată. Garnitura înainta cu viteză și tocmai lucrul acesta, care uimea pe toți, lui îi aducea liniște. Deci nu neglijase nimic, nu greșise nici cu un centimetru...

In cinci minute băieții din echipa lui Chira au forat 12 metri. El au montat un alt pas și după cîteva minute și acesta s-a făcut nevăzut.

In schelă vestea s-a întins cu iuțeala fulgerului. Victoria obținută de brigada lui Birligiu a stîrnit discuții aprinse, admirație, mîndrie. Doar era victoria unui sondor de-al lor, și aceasta va fi curînd a tuturor. Pe ultimele nouă zile ale lunii aprilie brigada trebuia să foreze 400 de metri, dar numai după două zile sapa a atins o adîncime de peste 500.

Echipele lucrau într-un ritm nemaiîntîlnit.

De cînd s-a anunțat că sondorii brigadierului Birligiu au forat peste 750 de metri, au trecut doar 3 zile. Poate în clipa în care tu, cititorule, afli această veste, brigada tovarășului Birligiu a trecut de 1.000 de metri.

ION ȘINCA

Intr-un singur schimb

In toate sectoarele uzinelor de tractoare din Orașul Stalin, întrecerea socialistă în cinstea zilei de 1 Mai se desfășoară cu avînt.

Iată ce s-a întîmplat la sectorul forje în decurs de 8 ore.

Indicatoarele ceasornicului n-au arătat încă ora începerii lucrului.

In sectorul forje își fac apariția grupuri de tineri și vîrstnici. Cu toții se îndreaptă grăbiți spre locurile lor de muncă. Pe forjori îi așteaptă ciocanele pneumatice iar pe cei de la tratamente, cuptoarele.

Forjorii își verifică ciocanele pneumatice, le ung pentru a putea începe munca la oră fixă în bune condiții. Maiștrii s-au îngrijit de aprovizionarea cu materiale din timp.

Rînd pe rînd apoi ciocanele pneumatice la care lucrează tinerii Botea Ion, Ionescu Ion și alții, strivesc bucățile de fier înroșit, transformîndu-le în piese pentru tractoare.

Orele au început să treacă una după alta și odată cu ele să crească realizările forjorilor. Se îndeplinesc angajamentele luate în cinstea zilei de 1 Mai. In tot sectorul munca este în toi. Ciocanul pneumatic la care lucrează Botea Ion nu stă un minut. Forjorul Botea își cunoaște bine meseria.

La întrecerea cu orele s-au luat și muncitorii secției tratamente termice.

Tînărul Buzatu Ion se numără printre muncitorii fruntași de aci. El cercetează cu atenție temperatura cuptoarelor, în care se găsesc sute de piese. De aceasta depinde în mare măsură reducerea rebuturilor, unul din obiectivele întrecerii în cinstea zilei de 1 Mai.

Printre muncitorii fruntași din această secție se mai numără și tovarășul Szoze Toader. Produsele lui și ale altora trec la controlul care se face cu ajutorul unei mașini speciale

De succese însemnate s-au bucurat la sfîrșitul schimbului, cînd au trecut cele 8 ore, toți muncitorii sectorului.

Tînărul Botea Ion și-a depășit norma cu 158 la sută, iar utemistul Costache Stan cu 140 la sută.

Cu astfel de rezultate sectorul forje a devenit și în această zi fruntaș pe uzină.

POPA GAVRIL
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Stalin

VEȘTI BUNE

- Pînă la sfîrșitul acestui an vor fi construite și date producției 11 fabrici noi de pîine și 2 fabrici de paste făinoase. Vor intra în funcțiune fabrici noi de pîine la Petroșani, Tg. Jiu, Reșița și în alte centre muncitorești.
- Pentru mărirea producției de carne vor fi înființate pînă la sfîrșitul anului, 5 îngrășătorii cu o capacitate de 23.500 de animale, iar pentru păstrarea cărnii, abatoarele din Cluj și Orașul Stalin vor primi noi instalații frigotehnice. La Sf. Gheorghe și Jurilovca vor lua ființă 2 cherhanale cu o capacitate de 4.300 de tone
- In acest an se va termina construcția fabricilor de lactoză din Vatra Dornei și Sighișoara, precum și a fabricii de lapte praf din Remetea
- Munca plină de roade le aduce minerilor cîștiguri sporite. Minerii din brigada condusă de Carol Dvorac, de pildă, care au încheiat luna martie cu o depășire a sarcinilor de plan de 73 la sută, au primit zilele trecute cîștiguri cuprinse între 2.500—3.200 lei.

IN PREAJMA ZILEI DE 1 MAI

Inaugurarea termocentralei „Steaua Roșie"

Joi dimineața a fost inaugurată într-un cadru festiv termocentrala „Steaua Roșie" de la Sîngiorgiu de Pădure, una dintre cele mai mari termocentrale prevăzute în planul de electrificare.

Sutele de constructori — mulți dintre ei veniți de pe alte șantiere ale planului de electrificare — au muncit cu adevărat eroism pentru a pune în funcțiune în cinstea zilei de 1 Mai primul turbogenerator al termocentralei.

La festivitatea inaugurării au luat parte tovarășii: Gh. Gaston Marin, ministrul Energiei Electrice și Industriei Electrotehnice, grupul de ingineri și tehnicieni sovietici care a participat la lucrările de construcție ale termocentralei, Nicolae Gheorghiu, locțiitor al ministrului Energiei Electrice și Industriei Electrotehnice, funcționari superiori ai Ministerului Energiei Electrice și Industriei Electrotehnice, reprezentanți ai comitetului regional P.M.R. al Regiunii Autonome Maghiare, ai sfatului popular regional și alții.

Mitingul a fost deschis de Mihai Szaz, secretar al comitetului regional de partid al Regiunii Autonome Maghiare. Primul a luat cuvîntul inginerul șef al șantierului, Ștefan Cristescu. Executarea unor asemenea lucrări, de un înalt nivel tehnic — a spus vorbitorul — ca instalațiile din sala cazanelor, a turbogeneratorului, instalațiile din sala de epurare chimică a apei, au fost cu putință numai datorită ajutorului specialiștilor sovietici care au sprijinit pe constructorii romîni să-și însușească o înaltă calificare într-un timp relativ scurt. Șantierul — a spus vorbitorul în continuare — a călit mulți constructori. Aci s-au calificat sau și-au ridicat calificarea sute de constructori capabili acum să participe cu destoinicie la opera de electrificare a țării. Muncitori ca dulgherul Droppa Arpad, fierarul betonist Niculaie Diaconu, ca inginerul Alexandru Coșereanu, maistrul la turbine Patrubani Vasile și alții constituie o mîndrie a întregului șantier.

A luat apoi cuvîntul tov. Gh. Gaston Marin, ministrul Energiei Electrice și Industriei Electrotehnice. „Această construcție constituie o nouă și puternică dovadă a preocupării partidului și guvernului de a dezvolta necontenit economia națională, de a ridica nivelul de viață al poporului muncitor, este o mărturie vie a forței creatoare, a capacității de înfăptuire a regimului de democrație populară. Punerea în funcțiune a acestui grup electrogen, cea mai puternică unitate energetică din țară, fabricat și montat cu sprijinul Uniunii Sovietice — a spus vorbitorul — este o mărturie vie a neprețuitului ajutor frățesc pe care ni-l acordă marea Țară a Socialismului".

In numele Consiliului de Miniștri al R.P.R. tov. Gh. Gaston Marin a felicitat pe constructorii și montorii termocentralei „Steaua Roșie" cu ocazia punerii în funcțiune a primului turbogenerator.

Noua și puternica bază energetică ridicată în Regiunea Autonomă Maghiară este un simbol al prieteniei dintre poporul romîn și minoritățile naționale, este o dovadă a înfrățirii tuturor oamenilor muncii indiferent de naționalitate, în cadrul Republicii noastre Populare.

Tov. Bugyi Paul, președintele comitetului executiv al sfatului popular al Regiunii Autonome Maghiare a dat citire Hotărîrii prin care Consiliul de Miniștri acordă distincțiunea „Act de mulțumire" unor specialiști sovietici. El a dat citire de asemenea Decretului Prezidiului Marii Adunări Naționale pentru decorarea cu „Ordinul Muncii" și „Medalia Muncii" a unor muncitori, tehnicieni și ingineri care s-au distins prin munca lor excepțională la construirea termocentralei „Steaua Roșie".

Intr-o atmosferă entuziastă constructorii termocentralei au hotărît să trimită o telegramă Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn.

(Agerpres)

Cine va fi cel mai bun?

Spuneți-mi acum despre cine să scriu? Nu există tractorist la S.M.T. Peciul Nou, chiar în toată regiunea — care în zilele acestea din preajma lui 1 Mai să nu ducă o luptă aprigă pentru titlul de „cel mai bun tractorist".

Intr-adevăr, este greu să prevezi cine va fi în frunte la sfîrșitul muncilor de primăvară. La început, cînd tractoristul utemist Papp Ștefan a reușit să-și îndeplinească planul, să-i lase pe toți ceilalți tractoriști în urmă, erau unii care credeau că nu-l vor putea ajunge.

„Ce vrei, merge ca fulgerul — spuneau ei cu admirație. Fulger, nefulger, destul că alți tractoriști nu au stat mult pe gînduri, ci s-au hotărît să se întreacă cu el. Greu, ce-i drept, dar vorba este că tot au reușit să-l biruie.

Dar și Ștefan nu-i un copil să se sperie pentru atîta lucru. Atît doar că trebuie să se țină mai serios de muncă, și apoi fie vorba între noi, cei care l-au întrecut pe Papp Ștefan au fost și ei întrecuți de alții. Ce să-i faci, așa este întrecerea. Nimeni nu se supără, dimpotrivă, fiecare se străduiește să arate ce poate.

A trecut încă o săptămînă de muncă încordată. Ne aflăm în ziua de 26 aprilie. Brigada lui Mișu Mihai continuă să înainteze cu succes. Dar iată că nici ceilalți tractoriști nu stau cu mîinile încrucișate. Realizările lor cresc în fiecare zi. Mai ales tractoristul Vasile Stănescu a devenit în ultimele zile cel mai serios concurent în întrecerea pentru titlul de „cel mai bun tractorist". Calm ca de obicei și sigur pe sine, Stănescu înaintează în fiecare zi într-un ritm crescînd. Nu s-a pripit nici atunci cînd alții i-au luat-o înainte. El știe una și bună: Dacă va lucra fără salturi și înaintînd continuu cu planul, va obține pînă la urmă rezultatul dorit. La 19 aprilie Stănescu Vasile avea deja realizat planul cu 228 la sută.

In ultima săptămînă el realizează cu regularitate cîte două norme zilnic.

La 24 aprilie Stănescu a fost chemat la o ședință neobișnuită. A venit, dar cu întîrziere, cînd ședința era spre terminate. In aplauzele celor prezenți, tovarășul Martin, de la serviciul regional S.M.T. i-a înmînat lui Stănescu Vasile „Medalia Muncii", pentru merite deosebite în muncă. In timp ce își strîngea la piept medalia, Stănescu a spus:

„Vă mulțumesc, vă mulțumesc mult pentru încrederea ce mi-ați acordat-o".

Prietenii și tovarășii săi l-au îmbrățișat cu căldură și i-au urat noi succese în cinstea lui 1 Mai. Stănescu a plecat apoi imediat la tractorul său care-l aștepta...

ISACOV SVETISLAV
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Timișoara

VEȘTI BUNE

- Muncitorii fabricii de ulei „Raza" din Botoșani au produs în primele 2 decade ale lunii aprilie 9 tone de ulei comestibil peste prevederile planului.
- Țesătoarele de la fabrica de mătase „Flamura Roșie", din București, folosind metodele de lucru sovietice și inițiativa fruntașei în întrecerea socialistă Vera Mihoc de la „Industria Lînei" din Timișoara, au dat peste plan în primele două decade ale acestei luni 4.022 m. țesături de mătase.
- Muncitorii fabricii „Bela Brainer" din Cluj au realizat în cinstea zilei de 1 Mai noi modele de țesături. In primele două decade ale lunii aprilie au fost introduse în fabricație o nouă țesătura „strux" și 4 modele noi de țesături pentru bluze.
- Ca rezultat al bunei organizări a muncii, la fabrica „Flacăra Roșie" din Capitală a fost dată în producție înainte de termen noua secție de marochinărie fină, unde s-au confecționat pînă acum peste 3.000 de articole.

In plină creație

— Un fel de note de drum —

MOTTO:
— Pămîntul e sfînt... Spune-mi cum te porți cu el și-am să spun cine ești! (Dintr-o convorbire avută în căruță pe drumul Mozăceni—Găvana, cu tov. Gheorghe Șerban, pădurar).

E bine cunoscută pasiunea actualilor guvernanți americani pentru popularizarea bibliei. Acte dintre cele mai importante ale politicii Statelor Unite se iau invocîndu-se întotdeauna, ca preludiu, învățăturile străvechii cărți. După cum reiese din articolul teologului Bernard Loomer de la Universitatea din Chicago publicat în revista liberală „The Progresive" însăși hotărîrea președintelui Eisenhower de a respinge apelurile profunde ale milioanelor de oameni pentru grațierea soților Rosenberg, a fost luată după ce s-a cerut ajutorul divin. Dacă „democrația" și „libertatea" au început să fie folosite cu jumătate de gură, cuvîntul bibliei e nelipsit din orice cuvîntare ținută fie la banchete copioase, fie la lansări de noi torpiloare și contra torpiloare.

Tragic, în primăvara aceasta ni se dezvăluie încă odată grosolănia demagogiei guvernanților americani. Biblia e călcată în picioare — începînd de la prima ei pagină, de la prima ei imagine. Pămîntul — materialul din care a fost făurit omul după cum spune biblia pe prima ei pagină — pămîntul e batjocorit, e insultat, e pîngărit pe mari întinderi, mulțumită ordinelor politicienilor cuvioși de la Casa Albă.

Pe pămîntul Indochinei tremură în soare sîngele tînăr al soldaților francezi trimiși să apere valorile de la bursele din New-York, Londra și Paris. Ca o imensă bătaie de joc radio Paris transmite adolescenților francezi care luptă în Indochina melodia bulevardieră „On n'a pas tous les jours vingt ans" (Nu ai în fiecare zi 20 de ani) și melodia se aude — sălbatic cinism! — pînă în tranșeele ticsite de morți, pînă în ambulanțele pline de răniți și schingiuiți și plutește mai departe peste pămînturile fertile și însîngerate.

La mii de kilometri depărtare, cîmpiile liniștite ale Rinului sînt umilite și pîngărite de tancurile americane aflate aici în apărarea acelorași valori de la bursele din New-York, Londra și Paris. Pe cîmpiile acestea visătoare într-un decor demn de sublima simfonie pastorală a lui Beethoven, pe cîmpiile acestea, unde imaginația și cultul nostru față de genialul muzician cer ca oamenii să meargă în vîrful picioarelor, ca într-un sanctuar, pe cîmpiile acestea se amenajează aerodromuri, se ridică fortificații, uruie tancuri, răpăie mitraliere, în ta-ra-ram-ul odios al tobelor fasciste.

Și tot acum — sfidare definitivă a bibliei — peste apele și pămînturile Oceanului Pacific, pe raza a sute și sute de kilometri, se interzice viața! E zona experiențelor bombei cu hidrogen. Nu mai auzi cîntece de păsări, nu mai vezi fîlfîiri de pescăruș, nici pescari întinzîndu-și plasele. Regatul morții.. Nu mai telegrafe parcă aud, bătînd ziua și noaptea depeși la mare distanță: nu intrați în zonă, nu intrați în zonă, nu intrați în zonă. Există o insultă mai gravă adusă sfîntului nostru pămînt decît aceea de a-l refuza vieții?

Ciudat, foarte ciudat, am auzit bătăile acestui imaginar telegraf tragic din Pacific — în încăperile albe, curate, spitalicești ale laboratorului pentru condiționarea semințelor din Pitești. I-am văzut mai întîi pe laboranți aplecați peste semințe de grîu, peste boabe de fasole și porumb și mi-au tremurat în minte, cîteva clipe doar, pămînturile însîngerate ale Indochinei, cu adolescenți francezi morți în sunetul celui mai nevinovat cîntec din lume. I-am auzit apoi pe laboranți discutînd despre puritatea și forța germinativă a unor semințe care aveau să intre curînd în pămînt, și mi-am adus aminte de fortificațiile subterane din cîmpiile visătoare ale Rinului. In sfîrșit, am văzut lucrul cel mai tulburător: un buletin de analiză prin care se previne gospodăria agricolă colectivă din Valea Mare Podgoria să nu însămînțeze borceag, dat fiindcă în lotul ei de semințe s-a găsit cuscută. Buletinul a fost pus într-un plic și trimis prin poștă la cîțiva zeci de kilometri depărtare de Pitești. Cuprindea, cel puțin pentru mine, un mesaj tulburător „Nu puneți sămînța bolnavă... lăsați pămîntul curat... feriți pămîntul, tovarăși... păziți-l... e sfînt". Și în acea clipă am auzit deslușit telegraful din Pacific, anunțînd în cele patru vînturi moartea care a cuprins apele și pămînturile din zona experiențelor bombei cu hidrogen. A fost o apropiere fulgerătoare, de durata unei scînteí dar ea m-a curentat atît de violent, încît multe din cele ce am văzut mai departe pe pămînturile regiunii Pitești au intrat — magnetic — în cîmpul unei comparații obsedante cu pămînturile acelea de departe umilite, pîngărite, batjocorite.

★

Buletinul de analiză trimis la Valea Mare Podgoria mi-a dat senzația precisă că mă aflu într-o uriașă uzină ale cărei mașini, acum, primăvara, sînt în plină vibrație. Uzina aceasta este pămîntul rodind. O, pămîntul rodind e departe de a fi o uzină automată. Producția pornește de la un gest elementar, simplu și străvechi: aratul. Dar de cînd pui sămînța și pînă seceri — au loc acolo, în uzina aflată la cîțiva centimetri sub sol procese complicate, sensibile, delicate, străine oricărui automatism. De aceea pămîntul rodind mi se pare o prelungă creație, iar muncitorul legat de această uzină — un creator.

Președinți de sfaturi populare cu vată în urechi și tineri scriitori care moaie penița în șerbet, își închipuie că a fi creator în ale pămîntului înseamnă, „a declanșa festiv campania" sau a auzi, din primele zile ale primăverii

„......foșnirea de mătasă
A spicului mai plin ca orișicînd
Și rîsetul copiilor la masă...
Și suflul cald al bunului pămînt..."

Nu există manuscrise eminesciene fără ștersături. Nu există creație fără șovăieli, fără dureri, fără neliniști. Ideea creației fără dureri e o idee a trîndavilor. Oamenii întîlniți pe pămînturile Piteștilor — muncitori la marea uzină a pămîntului — au grijile lor, și sînt neliniștiți. Ei creiază.

Nu se gîndește nimeni la foșnetul viitor al spicelor și, mai ales, nu simte nimeni suflul cald al bunului pămînt. Pămîntul, bunul, sfîntul — cum ziceam la început — are, chiar și acum la mijloc de april, un suflu rece și neprietenos.

Duminică 11 aprilie, noaptea, a nins bine. S-a așezat zăpadă bogată încît în zori, ridicîndu-se oamenii în capul oaselor și privind buimăciți de somn pe fereastră, s-au minunat de bătaia lunii pe acoperișuri. Dar nu batea luna, sticlea zăpada, în zorii vineții. Oamenii nu au mai putut dormi: după ce pămîntul era atît de moale, mai venea — colac peste pupăză — zăpada. Luni 12 a plouat; de dimineață pînă seara. Nici gînd să lucrezi cu tractorul; s-a încercat în unele locuri și acolo au rămas împotmolite pe ogor. Și boii se afundă pînă la genunchi...

Altă dată — acum vreo douăzeci și ceva de ani — la mijloc de april, pe meleagurile astea piteștene unii cîntau cam așa:

Frunză verde bob areu
Dă-mi doamne, ce cer și eu!
Că nu-ți cer un lucru mare,
Să-ți cază cu supărare.
Atîta mă rog și eu:
Doi boi buni la grajdul meu
C-așa-i doru din bătrîni,
Să am plug și boii buni.

Alții ziceau altfel:
Frunză verde d-un susai.
De-ar veni luna lui mai
Să văd codrul ca un rai,
Poiana plină de cai.
Să-mi aleg d-un cîrlîior
Cîrlîior cam vinecior
Scurt în gît și lung în trup
Cum îi bun de zarbalîc

Unul, Marin Brebu le-a cules prin 1931. Amintirea lor — acum, cînd cu inima neliniștită mînă caii spre pămînturile moi de la Găvana — îl face să zîmbească pe Ilie Fulga, președintele colectivei din Mozăceni. Un zîmbet ușor, mai mult de tristețe. Rugi pentru doi boi buni? Bate-te peste gură. Ce să facă Ilie Fulga și oamenii lui — vreo 260 familii — cu asemenea rugi prăpădite, cînd ei au grija a 900 și ceva de hectare? Dorul din bătrîni? Dor, doruleț, nu te-a pus încă nimeni în versuri, așa cum suni tu azi, larg, puternic, amplu... Ar ameți auzindu-te cel ce se ruga pentru doi boișori buni sau cel ce ofta după un cîrlîior vinecior, scurt în gît și lung în trup, singurul prieten în căutarea dreptății.

Ingîndurat — zîmbetul i-a apus de mult — Fulga smucește hățurile, îndemnînd caii:

— Dii, spre Găvana, băieți!

Apoi, poate pentru noi, poate pentru el:

— Nu așteptăm... nu așteptăm pînă la zvîntat. Punem ovăzul cum putem mai bine și mai repede.

Lîngă el, pe capră, proaspătul brigadier de la „întîia", Gheorghe Ciuciulete, tace atent; cercetează zarea spre Găvana și ne arată cu capul într-acolo. Se deslușesc într-adevăr cîteva prășitori trase de cai, iar mai sus, pe vîlcea, grape. Intreaga gesticulație a lui Ciuciulete pornește de la cap. După ce ne-a indicat cu capul direcția — acum îl mișcă încetișor de la dreapta la stînga și de la stînga la dreapta — semn că are loc aprecierea situației.

— Le e greu cailor... și la grape și la prășitori...

— Foarte greu, întărește Fulga. Da-să știi că mie îmi plac caii. Țin la ei. Sînt dinamici, ageri și trag. Eu am făcut la cavalerie...

Desigur, nu-i stă gîndul la vremea aceea — a soldăției. Vorbește într-o doară să-și ascundă frămîntarea.

— Da ce-ați zice tovarășe președinte, dacă odată, uite așa, inventează grape care merg singure... filozofează Ciuciulete, privind drept înainte.

Fulga se preface interesat:

— Electrice, măi?

— Ce electrice? se îndîrjește Ciuciulete. De-alea să le conduci prin radio, de departe.

— Măi, ce-ți trece ție prin bilă... grape prin radio... și Fulga rîde mărunt.

Trecem cu căruța prin apă înăltuță, prin noroi gros și președintele nu mai rîde, cuprins iar de neliniștile sale. Ajungem. Ne ies în cale băieți cu pantaloni bine suflecați, în picioarele goale, coborînd cu caii de pe vîlcea.

— Nu-i lăsați să bea apă. Caii sînt încălziți, strigă Ilie Fulga băieților. Il privesc mai atent: a fost un strigăt minunat! Nimeni nu-i poate vedea îngrijorarea, frămîntarea, zbuciumul. A strigat ca un om liniștit, cumpănit. Coborîm și o luăm pe ogor: mai toți care lucrează sînt tinerei, tare tinerei și luptă din greu cu caii „să nu-i fure". Dintr-o privire, Fulga cuprinde oamenii, vitele și uneltele.

— Apasă... uite așa... și Fulga ia coarnele prășitoarei și pornește pe ogor. Mă, da-de ce n-o curățați? Și se apucă grabnic să-i curețe roata, cuțitele, făcîndu-i astfel — pe tăcute de doi bani pe tinerei. Ii lipsește un nit, Ene.. O duci diseară la fierărie s-o nituiască.

Ene nu spune nici „cîrc". Ia în primire prășitoarea. Har domnului c-a scăpat doar cu atît. Da-deodată:

— Caii de la grapă nu vedeți că-s roși de hamuri? Oprește... Oprește și slăbește hamurile.

Pînă se slăbesc hamurile, Fulga mai sfătuiește să se treacă încă o pereche de cai la grapă.

— Da să nu-mi puneți cîrlani... Cîrlanul e crud... Și cînd puneți caii vorbiți-le, luați-i blînd.

Așa se și face. Mergem mai încolo să putem cuprinde dintr-o privire toată munca. Intr-un tîrziu, președintele șoptește:

— E moale al dracului, tovarășe... oftează și tace. Pe urmă, așa ca să-i treacă durerea, ușurel, ușurel:

Mie îmi plac animalele noastre. Sînt tare buni boii.. și caii...

Recunosc: nu-l mai ascult pe președinte. Privesc creația de pe aceste pămînturi: tineri îndemnînd caii, curățind roțile prășitorilor, iar îndemnînd, frînturi de cîntec lîngă frînturi de înjurături nevinovate, toate învăluite în aburul răsuflărilor oamenilor și animalelor. Și gîndul mă chiamă neîncetat la grapa Radar a lui Ciuciulete. Mi se pare visul suprem — unde ești „dor din bătrîni"? — al creației neliniștite de la Găvana.

...Iar undeva, de pe cîmpiile visătoare ale Germaniei Occidentale decolează avioane cu radar, într-unul din antrenamentele lor obișnuite pentru împlinirea visurilor supreme ale cuvioșilor de la Casa Albă — războiul.

★

Intr-una din zilele acestui aprilie dificil, Dumitru Lupu a dat „lichidarea" de la S.M.T. Recea. Tractorist de 5 ani de zile, băiat cu „experiență", nimeni nu l-a putut înțelege de ce a dat „lichidarea" primăvara. Se cîștigă puțin, așa-i, nu poți face nimic cu tractoarele pe cîmp — dar nici nu intră zilele în sac, nu. E ceva vremelnic, Mitrule.. Degeaba: el cu cîțiva lei pe zi nu poate sta. Să aștepte pînă s-o îndura cel de sus? Ia mai.. și a venit acasă la Cireașov. Frate-său a rămas la S.M.T. Acasă, bucurie mare. Taică-său e colectivist și, desigur, încă două mîini în familie sporesc zilele-muncă. Poftește deci Mitică al tatii, ia sapa și du-te la livadă să pui puieți de pruni! Și Mitică pune puieți: se uită să fie bine aliniați — după sfoara întinsă „la mare fix" de nea Guță Georgescu, brigadierul; înfige cîteva sape, iar se uită, iar sapă, iar se uită, iar sapă... Gata — altul la rînd... Trece dimineața, vine prînzul, mănîncă — vorba ceea: treci viață, apropie-te moarte! Și după toate, se mai și înseninează și s-a mai și așternut un vîntuleț din răsărit tocmai bun să zvînte pămîntul...

Doamne dumnezeule, auzi și pupăza! Pupăza, fraților! Mitru lasă sapa și ascultă. Pupăza... De 20 de ani îl farmecă clipa aceasta — pupăza vestind primăvara.

Și deodată, în liniștea livezii înfiorate de pupăză, se aude duduit de tractor. Cum mă vezi și te văd — duduit de tractor, toată ziua. Cineva îi răsucește inima lui Mitru. Arză-te-ar să te arză, Mitrule, cu mintea ta de pe urmă! Aruncă sapa:

— Eu plec Ilie... îi spune lui Voichiță, cel de lîngă el.

(Voichiță acesta a intrat în iarna lui 53 în gospodărie; a venit de la Doicești, unde lucrase ca tăietor de abataj frontal, proaspăt calificat. Dar în loc să-l încadreze la 1/6, niște deștepți l-au încadrat la 1/3. Și atunci a plecat omul. S-a căsătorit și lucrează liniștit în gospodărie. Fie, pe fiecare îl chiamă altfel pămîntul. Unul poate să lase mîna pentru livada de pruni. Mitru...)

— Eu plec Ilie..
— Unde, mă?
— Plec iar la tractoare...
— Ai carnet de șmecher...
— N-am.
— Oi fi tu șmecher calificat...
— Nu-s... da nici de sapă nu-s...
— Da ce ești tu?
— Tractorist, frate-miu...

Vorbea îndurerat Dumitru Lupu și poate din durerea aceasta — sau dintr-o autocritică ne mărturisită — a răsărit „teoria" pe care mi-a ținut-o tractoristul mai spre prînz, în livada cu puieți de pruni aliniați după sfoara lui nea Guță. „Teoria" — v-am mai pomenit-o și aș rezuma-o cam așa: pe fiecare, pămîntul îl chiamă într-altfel. Totul e să înțelegi această chemare. Să nu iei sapa — dacă ți-a intrat în sînge tractorul. El e tractorist, frate-miu, și se chinuie. Să nu trădezi pămîntul că odată și-odată el se răzbună. Să-i înțelegi chemarea, să i-o urmezi, îmbogățindu-l cum știi mai bine spre belșugul oamenilor. Dacă sînt unii cărora pămîntul nu le spune nimic, treaba lor...

Ori cum, era teoria unui creator. Mi-aduc precis aminte că, la un colț de stradă din București, un prieten mi se plîngea că a urmat vioara cînd de fapt rîvnea teatrul. Lupu era mai deștept decît acel orășean cu 8 clase de liceu și bacalaureat.

— Așa că plec, tovarășe...
— Pleacă, draga Lupule,
— Am să scot la 1000 și ceva...
— Scoate sănătos...
— Și pe urmă... odată ești tînăr...

Să nu credeți că-i trecuse durerea. O să-și aducă aminte toată viața de pupăza din 1954...

Am mai cunoscut un creator în ale pămîntului, tot tînăr, tot prins în neliniștile acestei primăveri. Aș putea spune chiar că l-am întîlnit în clipele unei înfrîngeri. (Se mai întîmpla și așa ceva — spre uimirea, probabil, a tovarășilor care-și închipuie că venind de la oraș cu o lădiță proaspăt vopsită în galben rezolvi toate problemele vieții la țară).

Ioana Blejdea a venit de la Institutul agronomic de la București să-și facă stagiul de șase luni la gospodăria agricolă din Mozăceni. Stagiul ultimului an de studenție. Am să dau în vileag că e de fel din Pitești, ceea ce înseamnă că a fost repartizată lîngă casa părintească. Numai că, după spusele ei, i-ar fi convenit de data aceasta să nu fie lîngă casa părintească... Din interese superioare ale vîrstei noastre. Restul — să fim discreți...

După o expresie încetățenită pe aci, Ioana Blejdea ar fi „un țui" de fată. Adică, scundă, mică. S-a adeverit din nou că tocmai asemenea fete — mai mai să nu le iei în seamă — se impun cel mai repede și mai stăruitor. Oamenii o numesc „tovarășul inginer" — deși ea nu a dat nici examenul de stat. Pentru ei ea a trecut examenul și are dreptul la acest titlu. Examenul a fost o bagatelă pentru orice student cu cultura agricolă: o simplă iarovizare de roșii, vinete și ardei, care însă a uimit pe toți. (Pentru actuala situație lingvistică de la sate — larga întîlnire de termeni noi cu termeni vechi — merită amintit că la Mozăceni, oamenii spun: „vizare" la „iarovizare". Intrebînd de iarovizare mi s-a răspuns cu: „noi nu tărăgănăm lucrurile tovarășe. Noi facem vizarea și gata". Ințelegeți: iarovizarea le suna „iar o vizare").

Succesul nu a amețit-o. Cred că tovarășii de la agronomie sînt puțin mai realiști, mai refractari la amețeli ușoare, decît alți tineri intelectuali de la alte facultăți, sosiți în sat. Medici, pedagogi, farmaciști, prin însuși faptul că au tot timpul studenției alternativa: sat sau oraș — au o anumită teamă de sat, ca fața de un lucru mai puțin cunoscut, și de aceea la primul succes își închipuie c-au trecut toate obstacolele. Agronomii noștri — mult mai obișnuiți cu satul — știu că primul succes nu rezolvă toate greutățile. Ioana știa și ea această axiomă. Dar înfrîngerea are gustul ei amar, care nu poate trece, oricît te-ai liniști cu alte gînduri.

După grijile astea a venit înfrîngerea. S-a hotărît să nu se însămînțeze în pătrat mai mult de 30 de hectare de porumb. Ca „experiență". Cu toată autoritatea ei de „tovarăș inginer" nu a reușit să convingă pe nimeni de nedreptatea hotărîrii. Aceasta-i expresia ei: nedreptate. Un termen din lumea proceselor — dar poate că așa e. I s-a spus că nu-s brațe, că nu-i timp, că pămîntul nu-i favorabil. Infrîngere.

In aceste clipe ale înfrîngerii — am întîlnit-o.

Fiecare și-a făurit în minte o anumită imagine a înfrîngerii. Unii — fălcile încleștate, alții — lacrămile amare în pumni, unii — oftatul în singurătate, alții — strigătul nervos. Eu am văzut-o pe agronoma învinsă într-o luptă grea, mergînd cît se poate de liniștită să analizeze superiosfații. Veneau după ea cîțiva oameni și ea le explica amănunțit și calm greșeala lor — neglijarea îngrășării pămîntului. Definitiv în mintea mea — imaginea înfrîngerii se confundă de atunci cu superiosfații. In creația noastră — înfrîngerea nu-i altceva decît ceea ce e superiosfatul pentru pămînt!

In amurgul acela, cînd am văzut-o pe Ioana Blejdea „înfrîngînd înfrîngerea" și plecîndu-se peste superiosfații necesari pămînturilor din Mozăceni — mi-a răsărit din nou în fața ochilor pămîntul Indochinei îngrășat cu sînge tînăr francez și-am auzit nevinovata melodie care plutește peste el: „nu ai în fiecare zi 20 de ani"... Ioana Blejdea, Dumitru Lupu au înțeles ce înseamnă 20 de ani. Ce păcat că-i prea tîrziu să înțeleagă și acei adolescenți francezi morți!

★

Vasca, erou al unei piese a lui Gorki neterminate din păcate, are următorul monolog închinat atot puterniciei omenești:

O, dacă aș avea mai multă putere!
Aș răsufla fierbinte, aș topi zăpezile,
Aș ocoli pămîntul și l-aș ara tot.
Un veac aș tot umbla — să înalț orașe;
Aș ridica biserici și aș clădi grădini!
Aș împodobi pămîntul ca pe o fată,
L-aș îmbrățișa ca pe mireasa mea..."

Cehov, auzind acest monolog, i-a spus lui Gorki:

— E bine.. E foarte adevărat și foarte omenesc! Tocmai asta e sensul întregii filozofii! Omul a făcut pămîntul locuibil, l-a făcut confortabil. Cehov dădu cu încăpățînare din cap și repetă:

— Il va face!

Toți oamenii văzuți în aceste zile în regiunea Piteștiului, creatorii legați de uzina pămîntului, îngrijorați, îngîndurați, neliniștiți ca orice creatori — se topesc — pentru mine — în acest gest cehovian consemnat cu emoție de Gorki. Pe Fulga, pe Ciuciulete, pe Lupu, pe Ioana Blejdea, ca și pe cei care trimiteau puieți de la Stolnici la Drăgășani, ca și pe Dumitru Simigiu, îngrijitorul de porci supărat că nu mai are paie pentru așternuturi, ca și pe Voicu Alexandru, secretarul de U.T.M. de la Stolnici, cercetînd cerul pentru a vedea dacă diseară nu pică ger — pe toți cei aflați acum în frigurile marii creații, parcă-i văd „dînd cu încăpățînare din cap și repetînd:

— Il vom face!

Vom face pămîntul confortabil, frumos, bogat, pentru fericirea noastră.

Bată telegraful din Pacific mesagiile sale tragice. Odată și odată pămîntul se va răzbuna — după „teoria" amintită ceva mai sus...

RADU COSAȘU

Plecări de delegați la sărbătorirea zilei de 1 Mai în țările democrat-populare

Joi dimineața au plecat la Berlin, Praga, Budapesta și Sofia, delegațiile sindicale din R.P.R. care vor participa la manifestările de 1 Mai din aceste țări.

Delegația sindicală care a plecat în Republica Democrată Germană este alcătuită din tovarășii Maria Moraru, membru în Prezidiul Consiliului Central al Sindicatelor, președintele C.C. al Sindicatului muncitorilor din industria ușoară și Iosif Balint, activist sindical.

In Republica Cehoslovacă a plecat o delegație alcătuită din tovarășii Moisin Dragomir, președintele C.C. al Sindicatului muncitorilor din cooperație și inginer Zoe Rigani, laureată a Premiului de Stat, de la uzinele „1 Mai"-Ploești.

La manifestările din Republica Populară Ungară va lua parte o delegație formată din tovarășii Andrei Constantinescu, membru în Prezidiul Consiliului Central al Sindicatelor, președintele C.C. al Sindicatului muncitorilor din industria alimentară și a tutunului și Vasile Năpău, miner fruntaș din Lupeni.

Delegația Sindicatelor din țara noastră care va participa la sărbătorirea zilei de 1 Mai la Sofia este alcătuită din tovarășii Gh. Romaș, președintele C.C. al Sindicatului muncitorilor din poligrafie, presă și instituții de cultură și Ernest Ostreicher, șef adjunct al secției organizatorice a C.C.S.

La plecare, delegațiile au fost conduse de activiști cu munci de răspundere din Consiliul Central al Sindicatelor și din sindicate.

(Agerpres)

INFORMAȚIE

Cu ocazia zilei de 1 Mai — sărbătoarea solidarității internaționale a oamenilor muncii de pretutindeni, Consiliul Central al Sindicatelor din R.P.R. a primit numeroase telegrame din partea organizațiilor sindicale din diferite țări ale lumii.

In aceste mesagii, oamenii muncii de peste hotare trimit un fierbinte și frățesc salut oamenilor muncii din patria noastră, urîndu-le succese continue în construirea socialismului și în lupta pentru apărarea păcii, pentru întărirea unității celor ce muncesc din întreaga lume.

Asemenea telegrame au trimis, printre alții, președintele Consiliului Central al Sindicatelor din R. P. Polonă, Victor Klosiewicz, primul secretar al Consiliului Central al Sindicatelor din R. Cehoslovacă, Iosef Tesla, Comitetul Central al Sindicatelor Unite din Coreea etc.

Cu prilejul zilei de 1 Mai Consiliul Central al Sindicatelor din R.P.R. a transmis telegrame de felicitare Confederației Generale a Muncii din Franța, Confederației Generale a Muncii din Italia, Confederației Muncitorilor din America Latină, Uniunii Sindicatelor Libere Germane, Centralei Sindicatelor Unitare din Olanda etc.

TELEGRAME

Consiliului Central al Sindicatelor din R. P. R. tov. STELIAN MORARU

Cu ocazia zilei de 1 Mai, Federația Sindicală Mondială trimite Consiliului Central al Sindicatelor și oamenilor muncii din R.P.R. un salut frățesc și urări de succes în construirea vieții noi care este un exemplu pentru muncitorii din țările capitaliste și coloniale precum și în lupta pentru pace.

Trăiască 1 Mai, Ziua Internațională a Solidarității între muncitorii țărilor capitaliste și socialiste.

LOUIS SAILLANT
secretar general
al Federației Sindicale Mondiale

Federației Sindicale Mondiale

VIENA

Cu prilejul zilei de 1 Mai — zi de solidaritate și de luptă a muncitorimii din întreaga lume, vă felicităm și vă urăm noi succese în aplicarea hotărîrilor celui de al III-lea Congres Mondial al Sindicatelor, pentru apărarea intereselor economice și sociale ale celor ce muncesc, pentru pace și prietenie între popoare.

In numele oamenilor muncii din țara noastră, care întîmpină 1 Mai cu noi succese în dezvoltarea economiei naționale, în ridicarea nivelului de trai al poporului muncitor, vă asigurăm că vom lupta cu mai multă hotărîre pentru întărirea unității internaționale a clasei muncitoare, în cadrul F.S.M., pentru bunăstare și pace în lumea întreagă.

CONSILIUL CENTRAL AL SINDICATELOR
DIN R.P.R.
Președinte
STELIAN MORARU

Tovarășului STELIAN MORARU Președintele Consiliului Central al Sindicatelor din R. P. R.

In numele muncitorilor sovietici, Consiliul Central al Sindicatelor Sovietice felicită sindicatele și pe oamenii muncii din Republica Populară Romînă, cu ocazia Zilei Solidarității Internaționale a celor ce muncesc, ziua de 1 Mai.

Muncitorii și funcționarii din U.R.S.S. trimit un salut frățesc oamenilor muncii din Romînia care construiesc o viață nouă, socialistă, luptînd cu succes pentru dezvoltarea industriei și agriculturii, pentru ridicarea continuă a bunei stări a poporului.

Trăiască 1 Mai, ziua frăției muncitorilor din toate țările.

N. M. ȘVERNIK
președintele Consiliului Central
al Sindicatelor Sovietice

Consiliului Central al Sindicatelor Sovietice

MOSCOVA

Cu ocazia zilei de 1 Mai, Ziua Solidarității Internaționale a celor ce muncesc din lumea întreagă, transmitem sindicatelor sovietice și tuturor oamenilor muncii din Uniunea Sovietică un cald și frățesc salut.

Urăm oamenilor sovietici, ale căror mărețe realizări constituie pentru oamenii muncii din țara noastră un permanent exemplu și imbold în lupta pentru construirea socialismului, noi și strălucite victorii în lupta pentru ridicarea continuă a nivelului lor de trai material și cultural, în lupta pentru construirea comunismului, pentru menținerea și consolidarea păcii în lumea întreagă.

Trăiască prietenia veșnică între poporul romîn și popoarele sovietice.

CONSILIUL CENTRAL AL SINDICATELOR
DIN R. P. R.
Președinte
STELIAN MORARU

Să ridicăm nivelul jocului de baschet

Campionatul R.P.R. de baschet masculin categoria A început la 28 februarie a stîrnit un interes deosebit în rîndurile amatorilor acestui sport, atît datorită jocurilor viu disputate cît și a rezultatelor, surpriză, din majoritatea etapelor.

Munca antrenorilor cere multă răspundere

Și anul acesta antrenorii echipelor au acordat atenție pregătirilor mai ales că se întrezărea o dispută serioasă în care orice victorie se cucerește cu multe eforturi.

Înțelegîndu-se rolul important pe care-l joacă pregătirea fizică generală unele echipe printre care Dinamo-București, Progresul Finanțe Bănci—București și altele au început pregătirea încă din timpul iernii în tabere de schi etc. Trebuie menționată schimbarea radicală petrecută în concepția antrenorilor noștri, care urmînd exemplul echipelor sovietice de baschet, au acordat o importanță deosebită pregătirii fizice a jucătorilor, fără de care nu se poate asigura specializarea sportivă. Totuși principiul intensității maxime în antrenament este încă neînțeles de către mulți antrenori.

In general pregătirea echipelor fruntașe se face științific, planificat, conform documentelor de specialitate precum și după însemnările personale ale antrenorilor (frecvența la antrenament și jocuri, evidența procentajelor de aruncări la coș și greutatea înainte și după antrenament). Mai sînt însă antrenori cum ar fi de pildă cel al echipei Dinamo—București care întocmesc planificarea muncii formal, nefolositor.

In ceea ce privește omogenitatea loturilor de jucători există încă lipsuri serioase care de cele mai multe ori duc la pierderea jocurilor. Astfel între „primii cinci" socotiți titularii echipei și restul jucătorilor echipei — „rezerva" — există o mare deosebire. Aceasta deoarece la antrenamente „primii cinci" sînt antrenați special, iar restul jucătorilor sînt neglijați sau cu ei se lucrează cu mai puțin interes. Această practică dăunătoare se petrece la echipele Dinamo-București, Progresul-Orașul Stalin, Dinamo-Oradea etc.

Aceasta nu înseamnă însă că nu sîntem adepții utilizării a 5 jucători de la începutul și pînă la sfîrșitul jocurilor și că schimburile de jucători trebuiesc făcute pe cît posibil mai rar. Legat de această problemă este și aceea că unii antrenori nu acordă suficientă încredere elementelor tinere și talentate, nu le promovează. In general media vîrstei jucătorilor din echipele divizionare, arată o întinerire a cadrelor, însă mai sînt echipe printre care Dinamo-București, care acordă insuficientă încredere acestor elemente tinere, valoroase, care adesea hotărăsc victoria.

In momentul de față la jucătorii din categoria A de baschet se observă o îmbunătățire simțitoare a atitudinii lor sportive. Protestele de pe teren, atitudinile nesportive, lovirile intenționate sînt din ce în ce mai rare.

Totuși preocupările antrenorilor pentru problema educării jucătorilor echipelor într-un spirit sănătos lasă de multe ori de dorit. Trebuie de arătat că nu toți antrenorii au reușit să-și înțeleagă pe lîngă rolul de antrenor tehnic și rolul de educator politic: și aceasta deoarece mulți antrenori nu se preocupă de ridicarea nivelului lor ideologic și politic. Ei consideră că munca educativă aparține exclusiv educatorilor politici, organizațiilor U.T.M. și nu îmbină în mod armonios pregătirea educativă cu cea tehnică în însăși ședințele de antrenament.

Antrenorii trebuie să știe să întărească spiritul de echipă, să se preocupe de pregătirea ideologică, politică și culturală a jucătorilor, să realizeze un colectiv puternic, matur care să poată primi o înfrîngere la fel de tari ca și o victorie.

Despre problema educării jucătorilor am stat de vorbă cu tovarășul Popescu Vasile, antrenorul echipei Locomotiva P.T.T. fruntașă în clasament.

„Noi am întrecut Dinamo-București, pentru că am jucat 10 contra 5 — a spus el — pentru că cei cinci jucători de pe banca rezervelor au contribuit efectiv la victorie, în aceeași măsură cu „cei cinci" de pe teren. Ei au știut să-și însuflețească tovarășii!"

Iată importanța muncii educative, iată de ce aceasta trebuie să fie componentă a procesului de antrenament propriuzis.

Sînt multe cazurile cînd dintre două echipe cu nivelul pregătirilor asemănător, a cîștigat cea în care spiritul de echipă a fost mai puternic.

In general se poate spune că pregătirea echipelor divizionare s-a îmbunătățit, mai ales datorită faptului că antrenorii se preocupă de ridicarea nivelului cunoștințelor lor. Totuși lipsurile manifestate în pregătirea jucătorilor scot la iveală faptul că nivelul antrenorilor este încă necorespunzător.

Majoritatea echipelor divizionare insistă asupra sistemului tacticii colective, fără ca jucătorii să aibă o bază tehnică individuală. Dintre aceștia mai sînt încă mulți care nu știu să paseze sau să conducă mingea. Preocupările uitate în timpul jocului îngreunează apoi gîndirea tactică și fac ca perspectiva jocului să fie pierdută.

Echipele prezintă de la joc la joc aceleași deficiențe, ceea ce înseamnă că antrenorii nu sînt preocupați de analizarea profundă a comportării jucătorilor. Trebuiesc luate astfel de măsuri încît antrenorii să acorde jucătorilor un ajutor de înaltă calitate, eficace, care să ridice în permanență, valoarea baschetului practicat de echipe.

Despre jocuri și comportarea echipelor

Inceputul campionatului divizionar s-a caracterizat printr-o comportare timidă a echipelor fruntașe. Nivelul jocurilor, deși partidele erau pasionante ca evoluție de scor, a fost scăzut. Jocul confuz, jucătorii slab orientați tactic, necunoașterea posibilităților adversarilor, toate astea au contribuit la comportarea slabă a unor echipe și nivelul scăzut al unor jocuri.

Cu fiecare etapă, nivelul calitativ al jocurilor a crescut, totuși încă necorespunzător cu posibilitățile. Măsura luată de colegiul central de antrenori prin obligativitatea aplicării apărării „om la om" s-a dovedit cu totul eficace, deși a fost privită cu rezervă de unii antrenori și chiar jucători. Totuși aplicarea apărării „om la om", considerată apărarea cea mai eficace, se face încă defectuos.

In afară de lipsurile tehnice arătate mai sus echipele nu posedă o concepție tactică specifică. Nu toate echipele sînt suficient de combative, iar altele nu știu să-și fructifice jocul, nu au finalitate în acțiune. Blocajele și paravanele sînt sterile, se joacă după un șablon, executarea feintelor se face defectuos.

Caracteristic primelor 6 etape ale acestui campionat sînt surprize furnizate de rezultatele unor jocuri și deci comportarea cu totul inegală a unor echipe. Este vorba mai ales de unele victorii obținute de formațiile din țară contra celor bucureștene, care deobicei erau superioare.

Fără îndoială că aceste surprize constituie un fapt îmbucurător: ridicarea unor echipe din țară. Pe de altă parte, trebuie vorbit și despre slaba pregătire a echipelor bucureștene. Concludentă este comportarea inegală a fruntașilor din clasamentul pe anul 1953 și în special a echipei Dinamo-București, campioană a anului trecut, al cărei nivel este cu totul necorespunzător. Acest fapt se datorește în primul rînd faptului că pregătirea jucătorilor nu s-a făcut în funcție de sarcinile întîlnirilor și că mai ales s-a desconsiderat valoarea unor echipe care dealtfel au fost cu greu întrecute de dinamoviști (Progresul-București, Progresul-Orașul Stalin).

In ceea ce privește echipele noi promovate în divizie o comportare bună a avut-o pînă în prezent Locomotiva P.T.T. București care cu elementele tinere, talentate și cu un înalt spirit de echipă a obținut rezultate frumoase.

Una dintre cele mai valoroase echipe din țară — Progresul Tg. Mureș — se pregătește în mod serios și conștiincios. Echipele Dinamo-Oradea și mai ales Știința-Iași nu au atins însă nivelul corespunzător unor formații divizionare.

C.C.F.S.-urile orășenești din orașele Timișoara, Oradea, Cluj nu se preocupă cu nimic de organizarea jocurilor divizionare, considerînd aceasta ca o sarcină exclusiv a colectivelor sportive.

Jocurile divizionare de baschet din țară și capitală constituie un mijloc deosebit de popularizare a baschetului; de aceea comitetele pentru cultură fizică și sport prin colectivele sportive organizatoare, trebuie să acorde toată atenția bunei desfășurări a acestora.

Despre arbitraje

Pe lîngă antrenori și jucători, arbitrii conducători ai jocurilor divizionare au un rol important în ceea ce privește dezvoltarea calitativă a baschetului și asigurarea spectaculozității jocului.

Așa cum s-au desfășurat însă arbitrajele pînă în prezent, la un nivel nesatisfăcător de multe ori, e o problemă ce trebuie grabnic rezolvată.

In primul rînd trebuie remarcată neomogenitatea corpului de arbitri utilizați în conducerea jocurilor divizionare și în special slaba pregătire a arbitrilor din țară.

In afară de un număr redus, arbitrii au rămas în urmă și nu mai corespund cerințelor moderne ale jocului.

In momentul de față, fiecare arbitru conduce jocurile într-o manieră strict personală de interpretare a regulilor de aplicare a sancțiunilor. Este vorba în special de acordarea penalizărilor pentru greșelile personale care constituie punctul nevralgic al arbitrajelor.

Nu este mai puțin adevărat că nici colegiul central de arbitri nu a găsit metodele necesare unei uniformizări în interpretarea regulilor jocului și a stabilirii unei linii de orientare pentru toți arbitrii, conformă cu necesitățile jocurilor din țară și de peste hotare.

Acestea se pot face numai practic, demonstrativ, la jocurile de antrenament, cu ajutorul antrenorilor fruntași, care din nefericire se mulțumesc să critice adesea arbitrajele slabe, fără să aducă un sprijin efectiv la îmbunătățirea lor.

In sfîrșit unii dintre vechii arbitri, printre care tovarășii Armășescu, Ferencz, Camerman, Bercuși, considerîndu-se „veterani" nu se preocupă de pregătirea lor personală, de ridicarea nivelului cunoștințelor lor.

Colegiul central de arbitri va trebui să ia de îndată o serie de măsuri necesare pentru îmbunătățirea arbitrajelor, pentru împrospătarea corpului de arbitri cu cadre tinere și capabile, realizînd astfel un nivel ridicat conducerii jocurilor și contribuind la dezvoltarea calitativă a baschetului.

★

Primele șapte etape ale campionatului R.P.R categoria A la baschet au arătat interesul deosebit pe care publicul sportiv, venit în număr mare la întreceri, l-a arătat acestui joc.

Campionatul categoriei A. de baschet care are drept scop ridicarea nivelului baschetului din țară, posibilitatea de afirmare și selecționare a fruntașilor în echipa reprezentativă a R.P.R., popularizarea baschetului au fost în parte realizate. Campionatul categoriei A constituie un stimulent pentru tinerii jucători de a-și ridica nivelul pregătirii lor tehnice, morale, politice.

Față de condițiile existente, creșterea calitativă a jocurilor este încă nesatisfăcătoare și cauzele trebuiesc căutate în lipsa unei baze tehnice în pregătirea jucătorilor noștri. Antrenorii de baschet trebuie să înțeleagă că fără asigurarea acestei baze tehnice nu se poate realiza perfecționarea jucătorilor. Este un adevăr simplu care din nefericire nu se ia suficient în considerație.

Jucătorii noștri trebuie să se preocupe la antrenamente de perfecționarea procedeelor tehnice de bază lucrînd cu răbdare și perseverență, pentru ca numai după asigurarea unei baze tehnice să se poată clădi o concepție tactică simplă dar eficace.

Trebuie menționată și lipsa de contribuție a comitetelor raionale și orășenești U.T.M. la pregătirea echipelor divizionare de baschet. Este vorba în special de munca educativă de întărirea simțului de răspundere a jucătorilor care în majoritatea lor sînt tineri, membri ai Uniunii Tineretului Muncitor și care pot asigura un spirit sănătos în colectivul echipei.

Trebuiesc luate măsuri temeinice pentru a determina o îmbunătățire serioasă a calității baschetului practicat în țara noastră.

M. FRIEDMAN
din inspecția de baschet a C.C.F.S.

Conferința de la Geneva

Declarația lui Ciu En-lai

MOSCOVA 29 (Agerpres). — TASS transmite textul declarației făcută la 28 aprilie 1954 la conferința de la Geneva de ministrul afacerilor externe al Republicii Populare Chineze Ciu En-lai.

Domnule președinte, domnilor miniștri, domnilor delegați!

Conferința de la Geneva, atît de așteptată de popoarele lumii întregi, s-a deschis. Scopul acestei conferințe trebuie să fie slăbirea încordării internaționale și întărirea păcii în lumea întreagă. Aceasta este o sarcină de o însemnătate uriașă.

Pentru prima oară miniștrii afacerilor externe ai Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, Statelor Unite ale Americii, Regatului Unit, Republicii Franceze, Republicii Populare Chineze și ai altor țări interesate s-au întrunit laolaltă, au luat loc la aceeași masă pentru a examina și rezolva în comun problemele actuale ale Asiei. Sarcina noastră este complicată, dar convocarea acestei conferințe înseamnă prin sine însăși sporirea posibilităților de soluționare pașnică a litigiilor internaționale pe calea tratativelor. Delegația Republicii Populare Chineze își exprimă speranța că toți reprezentanții care participă la actuala conferință vor depune eforturile necesare pentru a îndeplini această sarcină.

Popoarelor Asiei, ca și celorlalte popoare ale lumii, le este dragă pacea și libertatea. Vreme îndelungată popoarele Asiei au fost supuse asupririi și înrobirii. Lupta lor pentru eliberarea de sub asuprirea imperialistă străină, pentru independență națională și libertate este o luptă dreaptă. Nici o forță nu poate să împiedice această dezvoltare istorică. Dar, cercurile influente din S.U.A. își intensifică amestecul lor în scopul înrobirii coloniale a popoarelor din Asia, pentru a împiedica mișcarea de eliberare națională a popoarelor din Asia, proiectează crearea unui bloc agresiv în Asia, extind războiul din Asia. Această politică a S.U.A. este contrară năzuințelor popoarelor Asiei. Ea este o sursă de încordare și neliniște în Asia.

Poporul chinez, în decursul unei lupte îndelungate și hotărîte, a pus capăt dominației imperialismului și gomindanului funeste pentru popor, a ales din propria sa voință orînduirea de stat democrat populară și și-a creat Republica Populară Chineză. Guvernul Central Popular al Republicii Populare Chineze exprimă voința întregului popor chinez. Politica dusă de el este sprijinită în unanimitate în întreaga țară.

In mai puțin de cinci ani, Republica Populară Chineză a dobîndit succese uriașe, nemaiîntîlnite în istoria Chinei, în domeniul politicii, economiei și culturii. Guvernul Central Popular al Republicii Populare Chineze a realizat unificarea țării, a înfăptuit transformări sociale, a stabilizat finanțele și circulația monetară, a restabilit economia națională distrusă de războiul îndelungat și îmbunătățește treptat condițiile materiale de trai și ridică nivelul cultural al poporului. In prezent, în China se înfăptuiește un grandios plan de industrializare a țării și se efectuează pe scara întregului stat alegeri generale pentru organele puterii de Stat de toate gradele.

Pentru prima oară în istoria Chinei, poporul a devenit adevăratul stăpîn al țării sale, toate naționalitățile s-au unit pe baza egalității în drepturi și a libertății, într-o singură mare familie. Guvernul, care se bucură de dragostea fierbinte a tuturor popoarelor țării este mai puternic ca niciodată. Nu există în lume forță care să poată împiedica mersul înainte al poporului chinez pe calea spre o Chină puternică și înfloritoare. Victoria poporului chinez a schimbat în mod radical situația din Asia. Ea însuflețește popoarele Asiei în lupta pentru independența lor națională, pentru eliberarea definitivă de sub jugul imperialist.

Guvernul Republicii Populare Chineze și poporul chinez se pronunță cu consecvență pentru pace, împotriva războiului. Niciodată noi nu am săvîrșit și nu vom săvîrși o agresiune împotriva altor țări, dar nu vom tolera din partea oricui ar fi acțiuni agresive împotriva noastră. Noi respectăm dreptul popoarelor tuturor țărilor de a-și alege și apăra modul de viață și orînduirea de stat proprii, fără amestec din afară. Totodată, noi cerem din partea celorlalte țări aceeași atitudine față de noi. Considerăm că dacă toate țările lumii vor respecta aceste principii și vor fi animate de dorința de a colabora între ele, coexistența pașnică a țărilor cu orînduiri sociale diferite va fi asigurată și pentru aceasta există toate posibilitățile.

Este îndeobște cunoscut că după constituirea Republicii Populare Chineze, guvernul Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste a fost primul care a stabilit relații diplomatice prietenești cu China nouă.

A fost încheiat tratatul de prietenie, alianță și asistență mutuală între R. P. Chineză și U.R.S.S. care constituie un factor important de menținere a păcii în Extremul Orient.

Intre marile popoare ale Chinei și Uniunii Sovietice a existat din timpuri străvechi o prietenie adîncă, tradițională. In glorioasa sa luptă de eliberare națională, poporul chinez s-a bucurat de la început de simpatia fierbinte a poporului sovietic. In ultimii cinci ani, s-au stabilit și se dezvoltă cu succes colaborarea economică și legăturile culturale între China și U.R.S.S. pe baza principiului egalității în drepturi și ajutorului reciproc. Prietenia dintre popoarele Chinei și U.R.S.S., care se întărește pe zi ce trece a și avut și continuă să aibă un rol uriaș în apărarea și întărirea păcii nu numai în Extremul Orient, ci și în lumea întreagă.

Din ziua constituirii sale, Republica Populară Chineză a fost recunoscută de peste 20 de state a căror populație depășește un miliard de oameni. Dar unele state, în primul rînd S.U.A., continuă să refuze să recunoască Republica Populară Chineză și încearcă să nu țină seama de dreptul poporului chinez de a-și alege orînduirea de stat. Refuzînd să se împace cu ideea înfrîngerii în China, ele intenționează să impună poporului chinez puterea rămășițelor clicii gomindaniste, de mult respinsă de poporul chinez de 500.000.000 de oameni. Pînă în prezent, în cadrul diferitelor conferințe internaționale, ele tot mai încearcă să prezinte pe acoliții lor din clica gomindanistă drept reprezentanți ai poporului chinez. Situația internațională și drepturile Republicii Populare Chineze sînt supuse în mod ilegal discriminării. Dezvoltarea pașnică și securitatea Chinei se află permanent în primejdie. Caracterul extrem de ilegal și nejust al acestei situații este evident. Existența acestei situații și continuarea ei pe viitor împiedică reglementarea pașnică a problemelor internaționale actuale și a problemelor deosebit de actuale ale Asiei, sporesc neliniștea și încordarea în relațiile internaționale. Este limpede că această situație nu mai trebuie să continue. Prezenta conferință trebuie să constituie începutul schimbării acestei situații.

Domnule președinte, domnilor! Deși operațiunile militare din Coreea au încetat în momentul de față, pacea în această țară nu este consolidată încă, unificarea Coreei nu a fost încă înfăptuită, nu au fost soluționate nici alte chestiuni legate de problema coreeană; războiul din Indochina tot mai continuă. Această situație provoacă o adîncă neliniște și îngrijorare popoarelor din lumea întreagă care speră că datorită actualei conferințe, această situație se va schimba — problema coreeană va fi rezolvată pe cale pașnică și în Indochina va fi restabilită pacea.

Prezenta conferință a și trecut la examinarea chestiunii privind rezolvarea pașnică a problemei coreene.

Republica Populară Chineză acordă o mare însemnătate reglementării acestei probleme în interesele întăririi păcii în Extremul Orient și în conformitate cu interesele naționale ale poporului coreean.

Coreea este o vecină apropiată a Chinei, fiind separată de China numai de un fluviu. Din timpuri străvechi, Coreea a avut cu China relații din cele mai apropiate, prietenești și a împărțit cu ea toate bucuriile și durerile. De aceea, poporul chinez nu a putut să nu manifeste grijă pentru pacea și securitatea Coreei. In iunie 1950, S.U.A. au început intervenția care s-a transformat în războiul din Coreea. Totodată, S.U.A., au ocupat insula Taiwan — teritoriu chinez și după aceea au bombardat neîncetat China de nord-est, au tras în vase comerciale chineze, au violat spațiul aerian și apele teritoriale ale Chinei.

Mai mult decît atît, guvernul S.U.A., nețiind seama de avertismentele poporului chinez și ale opiniei publice mondiale, a ordonat trupelor sale să treacă paralela 38; aceste trupe s-au apropiat de fluviile Yalu și Tumîn amenințînd prin aceasta în mod serios securitatea Chinei. Este absolut limpede că S.U.A. au mers pe urmele militariștilor japonezi care au ocupat Coreea pentru a crea o bază în vederea invadării Chinei continentale. Ținînd seama de această amară experiență a istoriei și luînd în considerare interesele sale vitale, poporul chinez a fost nevoit să întindă o mînă de ajutor poporului coreean și să lupte împreună cu el împotriva agresiunii, apărînd securitatea patriei sale. Poporul chinez nu a putut tolera o astfel de situație în care Coreea ar fi fost din nou folosită drept cap de pod pentru agresiune împotriva Chinei.

In timp ce Armata Populară Coreeană și voluntarii chinezi au respins trupele intervenționiștilor și s-au apropiat de paralela 38, popoarele coreean și chinez, în conformitate cu poziția lor consecventă de rezolvare pașnică a problemei coreene, au răspuns neîntîrziat la propunerea U.R.S.S. făcută la 23 iunie 1951 la O.N.U. cu privire la ducerea tratativelor pentru încetarea operațiunilor militare în Coreea. Guvernul S.U.A., sub pretextul așa-zisei probleme a prizonierilor de război, a tergiversat tratativele care au urmat, ceea ce a făcut ca vreme îndelungată să nu poată fi realizat un acord în tratativele de armistițiu în Coreea. Totuși partea coreeano-chineză a depus mari eforturi în această direcție. Ca rezultat a fost realizat armistițiul în Coreea pe care toate popoarele iubitoare de pace l-au primit cu un sentiment de ușurare. Cu toate acestea, guvernele S.U.A. și Coreei de sud au continuat ca și înainte să creeze tot felul de complicații împiedicînd reglementarea problemelor între părți. Acest lucru și-a găsit expresia în special în faptul că guvernul S.U.A. și guvernul Coreei de sud, înainte și după armistițiul din Coreea au reținut cu forța peste 48.000 de prizonieri de război coreeni și chinezi, cărora nu li s-a permis astfel să se înapoieze în patrie. Guvernul R. P. Chineze consideră că problema prizonierilor nu este de loc închisă. Delegația R. P. Chineze consideră că nici actuala conferință nu trebuie să treacă cu vederea această problemă.

Acestea sînt faptele. Dar, după cum a reieșit, nu toți participanții la conferința noastră țin seama de fapte. Iar în ceea ce îl privește de pildă pe delegatul Republicii Coreene, el repetă pur și simplu o versiune a evenimentelor din Coreea începute în 1950, care a fost de mult dezmințită de fapte și demascată. Denaturînd faptele, încercînd să arunce o umbră asupra Republicii Populare Chineze și totodată asupra marii vecine a popoarelor chinez și coreean — Uniunea Sovietică — el s-a străduit să scoată basma curată pe adevărații vinovați ai războiului din Coreea. Dar asemenea procedee nu pot să zdruncine teza incontestabilă că acțiunile poporului chinez de ajutorare voluntară a poporului coreean în lupta împotriva agresiunii, în apărarea securității Republicii Populare Chineze au un caracter just. Aceste procedee nu pot de asemenea minimaliza importanța eforturilor consecvente ale poporului și guvernului chinez îndreptate spre rezolvarea pașnică a problemei coreene.

De la încheierea armistițiului în Coreea, S.U.A. și Republica Coreeană încalcă fățiș o serie de articole importante ale acordului de armistițiu în Coreea, ceea ce constituie o nouă dovadă care confirmă acest lucru. Paragraful 60 din acordul de armistițiu prevede clar că una din problemele care trebuie să fie examinate la conferința politică convocată după stabilirea armistițiului în Coreea este retragerea tuturor trupelor străine din Coreea. Dar după semnarea acordului de armistițiu în Coreea, guvernul S.U.A. a încheiat cu guvernul Republicii Coreene așa-zisul „acord cu privire la apărarea mutuală" care dă Statelor Unite dreptul de a avea în Coreea de sud forțe armate. Mai mult decît atît, guvernul Republicii Coreene continuă să facă și astăzi încă zarvă despre „marșul spre nord pentru unificarea Coreei" și declară fățiș că după expirarea a 90 de zile de la convocarea actualei conferințe, el o va părăsi împreună cu S.U.A. și va pune din nou mîna pe arme pentru unificarea Coreei. Toate acestea nu numai că dovedesc cine anume a dezlănțuit războiul în trecut, cine a comis agresiunea, ci dovedește și cine anume continuă în prezent să împiedice rezolvarea pașnică a problemei coreene și încearcă să violeze din nou pacea în Coreea. Dar războiul coreean a dat o lecție importantă: orice intervenție străină într-o țară al cărei popor s-a trezit este sortită în mod inevitabil unui eșec; orice încercare de a înăbuși din afară cu ajutorul armelor lupta pentru libertate a poporului său este de asemenea sortită eșecului.

Delegația Republicii Populare Chineze sprijină întru totul propunerile ministrului afacerilor externe al Republicii Populare Democrate Coreene, Nam Ir, cu privire la restabilirea unității naționale a Coreei și la desfășurarea unor alegeri libere pe întreaga Coree.

După eliberarea sa de sub robia imperialismului japonez, poporul coreean a cerut neîncetat înfăptuirea independenței și unității Coreei. Unificarea Coreei trebuie înfăptuită prin ținerea de alegeri generale pe întreaga Coree cu condiția înlăturării oricărui amestec din afară și a înlăturării presiunii din partea a tot felul de grupuri teroriste. Numai în acest caz, întregul popor coreean va avea posibilitatea să-și exprime voința în mod liber, în condiții de pace.

Această unică rezolvare justă a problemei ținerii alegerilor generale în Coreea în scopul creării unui guvern al întregii Coree și a unificării Coreei într-un stat unit, independent și democrat nu este pe placul unora. Judecînd după discursul din 27 aprilie al reprezentantului Republicii Coreene, această rezolvare nu este pe placul guvernului lisînmanist care disprețuiește în mod vădit interesele naționale ale poporului coreean, încercînd să dovedească că fără intervenție străină în treburile interne ale Coreei, poporul coreean nu va putea rezolva treburile sale interne inclusiv ținerea unor alegeri libere democratice pe întreaga Coree.

Acest punct de vedere a fost exprimat în modul cel mai evident de către reprezentantul Republicii Coreene atunci cînd a vorbit despre trupele străine din Coreea. El s-a pronunțat fățiș pentru menținerea trupelor americane în Coreea. Chiar numai această împrejurare arată cît prețuiesc tot felul de declarații potrivit cărora regimul sud-coreean ar exprima interesele Coreei. Dar, pe poporul chinez îl interesează nu numai și nu atît acest aspect al chestiunii, cît împrejurarea că prezența trupelor americane în Coreea are o legătură directă cu problema menținerii păcii în Coreea și a securității Republicii Populare Chineze.

Unificarea Coreei pe cale pașnică este o chestiune care privește poporul coreean însuși; de aceea pentru ținerea unor alegeri libere pe întreaga Coree și pentru înlăturarea unui amestec din afară, din Coreea trebuie să fie retrase în primul rînd toate trupele străine.

Din prima zi a tratativelor cu privire la încetarea operațiunilor militare în Coreea, noi am propus în mod oficial retragerea tuturor trupelor străine din Coreea.

In prezent, întrucît armistițiul în Coreea a și fost realizat, cu atît mai mult nu există nici un fel de temeiuri pentru staționarea mai departe în Coreea a oricăror trupe străine. Este limpede că această propunere a noastră corespunde întru totul intereselor popoarelor Coreei de nord și de sud, precum și intereselor popoarelor tuturor țărilor care au participat la războiul coreean. De la stabilirea armistițiului în Coreea, popoarele tuturor țărilor ai căror fii se află în Coreea, cer ca aceștia să se înapoieze cît mai repede în patrie și să ducă o viață pașnică.

Intregul popor coreean năzuiește la o viață liberă, fără amestec străin. El pune întrebarea firească — pe ce temei, trupele străine continuă să mai rămînă în Coreea, odată ce operațiunile militare au încetat? Noi considerăm că această întrebare este cu totul la locul ei, iar cererea poporului cu privire la retragerea tuturor trupelor străine este pe deplin legitimă.

Unificarea Coreei pe cale pașnică are o mare importanță pentru menținerea păcii și securității în Extremul Orient. Infăptuirea cu succes a unificării Coreei pe cale pașnică depinde de dorința statelor respective — interesate în menținerea păcii în Extremul Orient — de a lua măsuri pentru a asigura dezvoltarea pașnică nestingherită a Coreei, nepermițîndu-se amestecul străin în treburile interne ale Coreei.

Rezumînd cele spuse mai sus, noi considerăm că este absolut justă și rezonabilă propunerea șefului delegației Republicii Populare Democrate Coreene, ministrul afacerilor externe Nam Ir. Ne exprimăm speranța că toți participanții la conferință vor discuta cu toată seriozitatea această propunere care ar putea constitui o bază pentru realizarea unui acord corespunzător în vederea reglementării pașnice a problemei coreene.

De la începutul războiului din Coreea, insula Taiwan — teritoriu chinez — a fost ocupată de S.U.A. și această problemă a rămas pînă în prezent nerezolvată. Este îndeobște cunoscut că insula Taiwan este o parte a teritoriului chinez și în nici un caz nu este admisibilă ocuparea ei de oricine ar fi. Ocuparea insulei Taiwan de către S.U.A. violează în mod serios integritatea teritorială și suveranitatea Chinei. In prezent, insula Taiwan este transformată într-o bază pentru ducerea unei activități subversive și de agresiune ulterioară împotriva Republicii Populare Chineze. Este reînviat în mod intens militarismul japonez care timp îndelungat a comis acte de agresiune împotriva țărilor Asiei. Pe zi ce trece, această situație amenință în mod serios pacea și securitatea în Extremul Orient și în Asia.

Incă în perioada războiului din Coreea, guvernul S.U.A. a început să creeze așa-zisul sistem de „securitate mutuală" în Pacific. In prezent, guvernul S.U.A. continuă amestecul său în războiul din Indochina și sub acest pretext pune la cale organizarea așa-zisului comandament defensiv în zona de vest a Pacificului și în Asia de sud-est, comandament care în realitate urmărește scopuri agresive și în afară de aceasta încercarea de a stabili aici noi dominații coloniale în Asia și pregătirea unui nou război mondial.

Considerăm că acțiunile agresive ale S.U.A. trebuie să înceteze, pacea în Asia trebuie să fie asigurată. Independența și suveranitatea țărilor Asiei trebuie să fie respectate, drepturile naționale și libertatea popoarelor Asiei trebuie să fie garantate, amestecul în treburile interne ale țărilor Asiei trebuie să fie oprit, toate bazele militare străine din țările Asiei trebuie să fie lichidate, iar trupele străine retrase, remilitarizarea Japoniei trebuie preîntîmpinată, orice blocadă economică și restricțiile economice trebuie să fie înlăturate.

Declarația făcută mai înainte de d. Dulles este contrară acestor cereri. Părerile sale nu corespund de loc cu interesele popoarelor Asiei. Noi nu putem fi nicidecum de acord cu părerile lui.

Guvernul Republicii Populare Chineze consideră că țările Asiei trebuie să se consulte între ele pentru ca prin obligații reciproce corespunzătoare să întreprindă eforturi comune pentru menținerea păcii și securității în Asia.

Popoarele Chinei, ca și toate popoarele Asiei, nu numai că sînt preocupate de pacea în Asia ci își manifestă preocuparea pentru pace în Europa și în celelalte părți ale globului. In prezent, politica reînvierii militarismului german și a dezmembrării Europei în blocuri militare ostile unul altuia, nu numai că amenință pacea și securitatea în Europa, ci influențează și situația de dincolo de hotarele Europei, intensificînd încordarea și neliniștea în Asia. Iată de ce noi considerăm că în interesele menținerii păcii internaționale este necesar ca prin tratative corespunzătoare, în primul rînd între marile puteri, să se obțină încetarea înarmării Germaniei occidentale și asigurarea securității în Europa pe baza unor eforturi colective ale tuturor statelor europene, așa cum propune Uniunea Sovietică.

Considerăm de asemenea că interesele păcii cer încetarea cursei înarmărilor, reducerea armamentelor și a forțelor armate, interzicerea armei atomice, a armei cu hidrogen și a celorlalte tipuri de arme de exterminare în masă.

Domnule președinte, domnilor! Popoarele din lumea întreagă, în special popoarele Asiei, urmăresc cu mare atenție desfășurarea conferinței noastre. Ele speră că actuala conferință va obține rezultate pozitive. Din păcate, unele state ale Asiei care manifestă grijă pentru pace în Asia, cum sînt India, Indonezia, Birmania și altele nu au putut lua parte la conferința noastră, ceea ce nu poate fi considerat de loc ca un plus al acestei conferințe.

Ingăduiți-mi să exprim speranța că reprezentanții care participă la această conferință, călăuzindu-se după interesele întăririi păcii și securității în Asia și lumea întreagă, vor depune eforturi pentru a găsi căile în vederea rezolvării problemelor actuale ce figurează pe ordinea de zi a conferinței.

Ședința din 29 aprilie

GENEVA 29 (Agerpres). —

Conferința de la Geneva a miniștrilor afacerilor externe a ținut astăzi cea de a patra ședință a sa. Ședința, care a început la orele 15 (ora locală), a fost prezidată de ministrul afacerilor externe al Tailandei, Wan Waithayakon.

Primul a luat cuvîntul ministrul afacerilor externe al Australiei, Richard Casey.

A luat cuvîntul, șeful delegației sovietice, V. M. Molotov. In cuvîntarea sa, ministrul afacerilor externe al U.R.S.S., a sprijinit propunerile ministrului afacerilor externe al R.P.D. Coreene, Nam Ir, cu privire la unificarea Coreei și a arătat că este de acord cu declarațiile făcute de ministrul afacerilor externe al R.P. Chineze, Ciu En-lai. V. M. Molotov a declarat că este regretabil faptul că un anumit număr de țări asiatice, ca India, Indonezia și Birmania nu participă la conferința de la Geneva. In același timp, însă, a spus V. M. Molotov, nu trebuie subestimat faptul că pentru prima oară în ultimii cîțiva ani, toate marile puteri: Franța, Marea Britanie, S.U.A., R. P. Chineză și Uniunea Sovietică participă la această conferință. Este important, a declarat el, să se sublinieze faptul că Republica Populară Chineză poate aduce o contribuție importantă la desfășurarea lucrărilor conferinței de la Geneva.

Șeful delegației sovietice a subliniat apoi că reglementarea problemei coreene este în primul rînd o problemă care privește însuși poporul coreean. In continuare, V. M. Molotov a demascat politica agresivă dusă în Asia de Statele Unite.

In încheiere, V. M. Molotov a declarat că conferința de la Geneva întrunește toate condițiile pentru o reală destindere în Asia. Obținerea de rezultate pozitive la Geneva, a subliniat ministrul de externe sovietic poate contribui la reglementarea și a altor probleme internaționale.

După declarația lui V. M. Molotov, ședința a luat sfîrșit.

Conferința de presă a delegației R. P. Chineze

GENEVA 29 (Agerpres). — China Nouă transmite:

La 29 aprilie, ora 17,15 (ora locală), la sediul delegației R. P. Chineze la conferința de la Geneva, a avut loc o conferință de presă.

Kun Pen, purtător de cuvînt al delegației chineze, a făcut un rezumat al cuvîntării rostite în ședința din 28 aprilie de Ciu En-lai, ministrul afacerilor externe al R. P. Chineze și șeful delegației R. P. Chineze.

Comentînd cuvîntarea rostită de Dulles în ședința din 28 aprilie, Huan Hua, purtător de cuvînt al delegației R. P. Chineze, a subliniat faptul că Dulles nu a spus nimic care să contribuie la soluționarea pașnică a problemei coreene. Huan Hua a răspuns apoi întrebărilor puse de ziariști.

Comentariile presei franceze

PARIS 29 (Agerpres). — Presa franceză acordă în comentariile consacrate conferinței de la Geneva o deosebită atenție tratativelor care au avut loc între G. Bidault, ministrul de externe al Franței și V. M. Molotov, ministrul de externe al Uniunii Sovietice, cu privire la participanții la conferința care urmează să discute problema indochineză.

Exprimînd neliniștea opiniei publice franceze față de planul S.U.A. de extindere a conflictului din Indochina, numeroase ziare atrag atenția ministrului de externe Bidault, asupra poziției pe care va trebui s-o adopte față de presiunile pe care S.U.A. le va exercita asupra Franței la conferința de la Geneva. Astfel, J. J. Servan Schreiber, comentatorul ziarului „Le Monde" scrie că de Franța depinde dacă războiul din Indochina va fi sau nu internaționalizat"... Răspunderea unei atari hotărîri revine în mod exclusiv d-lui Bidault, care este în afara oricărui control parlamentar sau ministerial".

Ziarul „Combat", reproșează de asemenea, ministrului de externe al Franței că vrea să internaționalizeze războiul din Indochina în loc să caute o soluție pașnică și își exprimă neliniștea că parlamentul nu controlează acțiunile reprezentantului francez la Geneva.

Scrisoare din R. P. Bulgaria

Salut frățesc de 1 Mai

Un vechi proverb popular spune că fiecare început e greu. Așa a fost și pentru noi tinerii muncitori care acum doi ani am format brigada de tineret la secția de turnătorie de pe lîngă uzina de înaltă tensiune „Vasil Colarov". Aproape toți membri brigăzii erau lipsiți de experiență. La început abia ne îndeplineam planurile individuale de producție. Insă am simțit dintr-un început sprijinul organizației de partid, din inițiativa căreia s-a creiat pentru noi tinerii un curs de calificare sub îndrumarea tovarășului Hristo Gatev — șeful secției de turnătorie. Noi ne-am însușit repede meseria, productivitatea muncii noastre a crescut iar zi de zi am dat uzinei produse de calitate superioară.

Cu încetul s-a închegat și viața brigăzii. Noi lucrăm și învățăm împreună.

La sfîrșitul anului trecut brigada a devenit fruntașă pe uzină, iar prin aplicarea metodelor înaintate de muncă, sovietice am realizat economii în valoare de 17.000 leva.

Alături de toți muncitorii din țara noastră care s-au antrenat în întrecere pentru mărirea productivității muncii și reducerea prețului de cost, brigada noastră și-a luat angajamentul să-și îndeplinească planul cu 144 la sută. In cinstea zilei de 1 Mai ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc — noi ne-am mărit angajamentul nostru și ne-am angajat să ne îndeplinim planul de muncă cu 150 la sută. La 1 Mai vom raporta cu mîndrie conducătorilor partidului și guvernului despre realizarea angajamentului nostru.

In această zi de sărbătoare, trecînd prin fața mausoleului lui Ghiorghi Dimitrov tineretul patriei noastre, alături de toți oamenii muncii, mulțumește partidului pentru viața nouă, minunată, ce a înflorit pe pămîntul scump al Bulgariei populare.

In urmă cu 10 ani — dragi prieteni din Republica Populară Romînă — aveam o existență grea. Cu mare greutate un meseriaș tîmplar m-a primit ca ucenic.

Din zori și pînă tîrziu noaptea spălam dușumelele, căram apă, spărgeam lemne, totul pentru o biată bucată de pîine. Patronul nu se gîndea să mă învețe meserie.

Astăzi, dragi tovarăși, eu sînt turnător, conducător al unei brigăzi de tineret, iar tovarășii din uzină m-au ales ca secretar al organizației de bază a D.S.N.M. (Uniunea Tineretului Popular Dimitrovist).

Prin grija sfatului popular am primit de curînd un frumos apartament în care locuiesc împreună cu soția mea Giula și cele trei fetițe ale mele.

Cu prilejul zilei de 1 Mai vă trimit dragi prieteni romîni din partea membrilor brigăzii noastre un călduros salut de luptă urîndu-vă noi și noi succese în lupta pentru o viață tot mai bună.

Trăiască minunata prietenie dintre tineretul tuturor țărilor care luptă pentru pace, democrație și socialism!

DEMIR ABAZOV

conducătorul brigăzii de tineret de la uzina de înaltă tensiune „Vasil Colarov",

R. P. Bulgaria

In Consiliul economic și social al O.N.U.

NEW YORK 29 (Agerpres). —

La 27 aprilie, Consiliul economic și social al O.N.U. a terminat examinarea problemei așa-numitei „munci forțate". Reprezentantul U.R.S.S., Țarapkin, care a luat cuvîntul la ședință, a declarat că problema muncii forțate sub forma în care a fost prezentată în raportul propus spre examinare Consiliului economic și social, reprezintă o nouă serie de insinuări, minciuni și calomnii inspirate și fabricate de Comitetul american al așa-numitului „război psihologic" în strînsă colaborare cu Departamentul de stat al S.U.A. împotriva Uniunii Sovietice și a țărilor de democrație populară.

Reprezentantul U.R.S.S. a arătat în continuare totala lipsă de temei a afirmațiilor autorilor raportului și a protectorilor lor reprezentați prin delegația americană cum că în U.R.S.S., R. P. Chineză și țările de democrație populară ar exista munca forțată.

Faptele, a subliniat în continuare delegatul sovietic, dovedesc că munca forțată se practică pe scara cea mai largă și în formele cele mai vădite în primul rînd în S.U.A., care este cea mai mare putere capitalistă din lume. Reprezentantul U.R.S.S. a citat în continuare numeroase date concrete cu privire la caracterul forțat al muncii în S.U.A.

Comitetul a adoptat cu majoritate de voturi proiectul de rezoluție a șase țări — S.U.A., Anglia, Franța, Norvegia, Turcia și Ecuador, în care se exprimă „satisfacție față de activitatea autorilor raportului și se propune secretarului general al O.N.U. să redacteze împreună cu directorul general al Organizației Internaționale a Muncii, raportul către cea de a XIX-a sesiune a Consiliului economic și social în problema „muncii forțate". Impotriva acestui proiect de rezoluție au votat delegațiile U.R.S.S. și Cehoslovaciei. Delegațiile Indiei, Egiptului și Iugoslaviei s-au abținut de la vot.

Reprezentantul Egiptului, care a luat cuvîntul pentru a expune motivele abținerii de la vot, a declarat că delegația sa nu a participat la discuții și s-a abținut de la votarea proiectului celor șase țări deoarece această discuție este o manifestare a „războiului rece".

Greva muncitorilor francezi

PARIS 29 (Agerpres). — TASS transmite: După cum relatează ziarul „L'Humanité", greva de 24 de ore declarată la 28 aprilie în Franța s-a desfășurat cu mare succes. Greva a fost declarată la chemarea sindicatelor afiliate la Confederația Generală a Muncii și la „Confederația franceză a oamenilor muncii creștini" în sprijinul revendicărilor cu privire la mărirea salariilor, indemnizațiilor și pensiilor și stabilirea unui minim garantat de salariu.

La această grevă au participat peste 2.000.000 de persoane.

Ea a cuprins între 80% și 100% din muncitorii și funcționarii din industria de construcții, 80% din industria de gaz și electricitate. In industria carboniferă greva a cuprins în întregime bazinul carbonifer din estul țării și bazinul Loirei. La grevă a participat un mare număr de metalurgiști, salariați din serviciul poștal și feroviari. Au participat de asemenea oameni ai muncii din Africa de nord. In Algeria au făcut grevă peste 100.000 de persoane.

In legătură cu aceasta, ziarele muncitorești franceze relevă faptul că activitatea scizionistă a sindicatelor socialiste de dreapta „Force Ouvrière" și a sindicatelor autonome și „independente" care au refuzat să se alăture grevei, a împiedicat ca această grevă să ia proporții mai mari. Un rol bine definit l-a avut în această privință Ministerul de Interne, care a dat ordin unităților polițienești să împrăștie pichetele de greviști, să opereze arestări și a făcut mobilizări forțate la lucru.

Sîngele vărsat în Indochina ridică cursul acțiunilor la bursa din New York

NEW YORK 29 (Agerpres). — TASS transmite:

Presa burgheză relatează că în legătură cu intenția S.U.A. de a extinde intervenția americană în Indochina, cursul acțiunilor unor societăți s-a ridicat din nou.

Ziarul „New York Herald Tribune" scrie: „Cursul acțiunilor societăților siderurgice și aeronautice a devenit stabil după ce președintele Eisenhower a arătat că rezultatul războiului din Indochina este de cea mai mare importanță pentru Statele Unite". Urcarea cursului acțiunilor societăților siderurgice prezintă un deosebit interes, deoarece s-a produs tocmai într-un moment cînd „Institutul fierului și oțelului" din America a dat publicității date din care reiese că în această săptămînă industria metalurgică americană lucrează doar cu 68,4% din capacitatea sa de producție, în timp ce săptămîna trecută ea a lucrat cu 68,6%, iar în cursul săptămînii corespunzătoare din anul trecut — cu 102,6% din capacitatea normală de producție.

De asemenea, au crescut simțitor prețurile la unele mărfuri, în special la cafea, cacao și cauciuc. Ziarul „New York Times" scrie că situația din Indochina a avut influență asupra comerțului cu toate mărfurile. Agenții de bursă au desfășurat o intensă activitate în toate domeniile.

Conferința primilor miniștri ai țărilor Asiei de sud

DELHI 29 (Agerpres). — TASS transmite: După cum transmite postul de radio Delhi, la 28 aprilie, primul ministru al Indiei, Nehru, luînd cuvîntul la conferința de la Colombo a primilor miniștri ai țărilor Asiei de sud, a declarat că conferința de la Geneva reprezintă o încercare de a se rezolva problemele internaționale pe calea tratativelor. Primii miniștri ai țărilor asiatice întruniți la Colombo trebuie să contribuie din toate puterile pentru a se asigura conferinței de la Geneva rezultate favorabile.

Nehru a declarat că problema indochineză este cea mai importantă problemă care stă în momentul actual în fața lumii. Fiecare acțiune pozitivă în direcția rezolvării acestei probleme ca, de exemplu, încetarea focului, ar fi o mare realizare. O asemenea acțiune ar micșora încordarea din lume și ar da posibilitatea țărilor interesate să dezbată în liniște celelalte probleme.

Scurte știri

● Zilele trecute V.M. Molotov, ministrul afacerilor externe al U.R.S.S., a adresat, prin intermediul misiunii U.R.S.S. în Elveția, lui D. Morse, directorul general al Biroului internațional al muncii, o scrisoare în care i-a comunicat că guvernul Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste a hotărît să accepte obligațiile decurgînd din statutul Organizației internaționale a muncii.

La 26 aprilie, D. Morse a confirmat primirea scrisorii lui V.M. Molotov. Uniunea Sovietică devine astfel membră a acestei organizații.

● După cum anunță agenția France Presse, în cadrul unor declarații făcute presei la 27 aprilie, Sardar Daudkhan, primul ministru al Afganistanului, a denunțat pericolul pe care-l reprezintă pentru omenire armele de exterminare în masă.

Premierul Afganistanului și-a exprimat speranța că Organizația Națiunilor Unite și conferința de la Geneva vor găsi mijloacele adecvate pentru a pune capăt amenințării atomice. Sardar Daudkhan a adăugat apoi că guvernul țării sale este gata să sprijine orice efort care s-ar iniția în acest sens.

● In timpul celui de al IV-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților care a avut loc la București, operatori de cinematograf sovietici și romîni au filmat numeroase spectacole interesante date de tineri și tinere din diferite țări. Din aceste aspecte a fost realizat filmul documentar-artistic în culori „Concert internațional".

La 1 Mai filmul va rula pentru prima oară pe ecranele cinematografelor din Moscova.

Știre sportivă

Miercuri seara au părăsit Capitala loturile de fotbal ale R.P.R. (seniori și juniori) care vor susține mai multe întîlniri internaționale prietenești în R. Cehoslovacă și R.D. Germană.

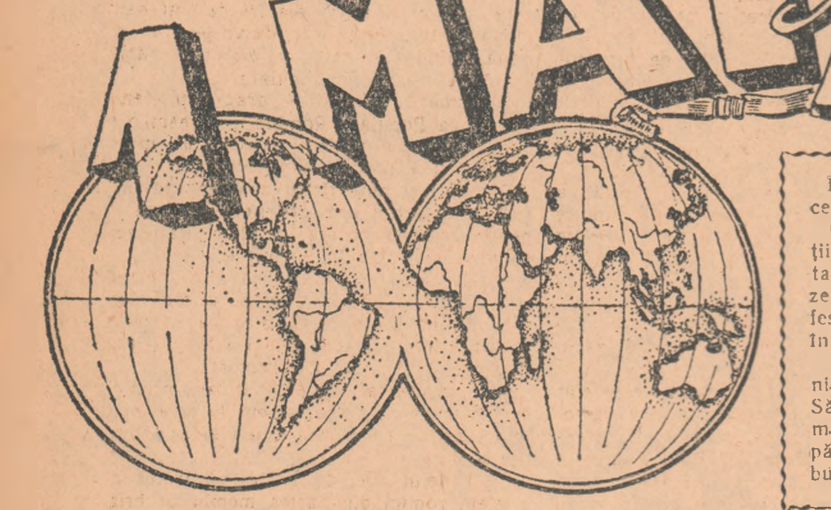
Astfel la 2 mai va avea loc în capitala R. Cehoslovace, întîlnirea dintre echipele orașelor București și Praga. In aceeași zi la Bratislava echipa R.P.R. de juniori va juca cu echipa R. Cehoslovace. După aceste jocuri, fotbaliștii romîni vor pleca în R.D. Germană, unde vor evolua în ziua de 9 mai, în compania echipelor de seniori și juniori ale R.D. Germane.

Lotul reprezentativ al R.P.R. de seniori care a făcut deplasarea este alcătuit din 18 jucători. Toma, Birtașu, Zavoda II, Apolzan, Androvici, Szoeke, Băcuț II, Ivănescu, Serfozoe, Călinoiu, A. Covaci, Nicușor, Ene, Ozon, Zavoda I. Tătaru, Suru, Suciu.

(Agerpres)

REDACȚIA: București Piața Scînteii Tel. Nr. 7.61.00 ADMINISTRAȚIA București Str. Academiei 17. Tel. 5.79.68. DIFUZAREA Tel. 5.38.77. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" — Piața Scînteii.

1 MAI pe toate meridianele

Din momentul cînd apare acest număr de ziar pînă la începerea manifestaţiei de 1 Mai 1954 mai sînt ore întregi.

Oaspeţi străini, presa lumii abia sosită cu avionul, informaţiile telefonice şi telegrafice de presă, ca şi amintirile de neuitat ale zilelor de 1 Mai din trecut, totul ne îngăduie să vă prezentăm în pagina de mai jos, încă de la această oră, manifestaţiile fericite şi încleştările grele, aşa cum se întrezăresc ele în felurite ţări ale lumii.

Iată în faţa noastră oameni ai muncii din Moscova şi Phenian, din Pekin şi Sofia, din Tokio, New-York, Bogota şi Oran. Să aflăm despre faptele lor, prieteni! Să-i cunoaştem mereu mai bine! Să le urăm tuturor tovarăşilor noştri de pe întreg pămîntul — victorie în lupta pentru pace, pentru un trai mai bun!

Xenia a străbătut Piaţa Roşie

Toate prietenele Xeniei bătură rînd pe rînd în uşa camerei ei şi apoi, intrînd, toate îi făcură aceeaşi mustrare: „Vai, Xiuşa, ce leneşă eşti azi! Toată lumea e gata de plecare. Ce faci?"

Camera Xeniei Voronţova era una dintre cele cîteva mii de camere ale căminului studenţesc, clădite împreună cu Universitatea şi făcînd parte dintr-însa. Se vedea, din cadrul larg al ferestrei deschise, oraşul ridicat la poalele colinelor lui Lenin.

Xenia se îmbrăcă repede, în vreme ce Valia, Nina şi Clava deretecau prin jur „anume ca s-o zorească". Deasupra scrinului, într-un colţ se afla o fotografie bine cunoscută prietenelor Xeniei: un tînăr cu o frunte largă şi ochii licărind cu oarecare şiretenie.

Toate fetele ştiau că de cînd Boris Nichitov plecase, Xiuşa lor nu mai avea seninătatea ei obişnuită. Presimţeau chiar că la acest 1 Mai ea va fi mai tăcută decît în alte rînduri, cînd îşi însufleţea colegii ca nimeni altul. Cînd studenţii începeau să cînte, vocea Xeniei urca deosebit de limpede deasupra celorlalte, însoţită stăruitor de cea discretă de timbrul baritonal al lui Boris. Tehnicianul Nichitov era nelipsit de la reuniunile studenţilor de la Geologie. „Daţi-mi voie, mi-am cucerit acest drept — glumea el — nu numai pentru că sînt prietenul Xeniei dar pentru că am pus şi eu piciorul în universitate". Intr-adevăr: Boris urma prin corespondenţă cursurile Institutului de Electrotehnică, în anul I.

Dar în cursul lunii martie plecase, cu alţi comsomolişti, să deţelenească pămîntul Altaiului.

Acum, ca şi în alţi ani, fetele o luară pe Xenia la mijloc, între ele, prinzînd-o în rîndurile zgomotoase ale studenţilor. Se află oare cîntec drag moscoviţilor care să nu răsune în dimineaţa aceasta pe străzile capitalei? Se află oare floare care să nu se dăruie pe sine, jertfindu-se pentru bucuria oamenilor? Puţin îngîndurată, Xenia cînta şi acum melodiile bine cunoscute, iar mîna-i strîngea florile la piept.

Cunoştea bine oraşul! Deşi nu era moscovită. Invăţase să-l cunoască prin Boris şi împreună cu el. Dezvăluindu-i frumuseţile capitalei, Boris se mîndrea: era moscovit. Xenia nu se lăsa mai prejos; îi povestea înflăcărată despre Kuzneţk. „Sînt unul dintre primii copii ai oraşului fontei" se recomanda ea rîzînd. Xenia crescuse odată cu oraşul natal. Părinţii ei, Voronţovii, făceau parte din generaţia comsomoliştilor a anilor 1930. Cînd povestise prima dată despre ei, Xenia rămase uimită de emoţia care-l cuprinse pe Boris. „Inchipuiţi-vă — scria Xenia celor de acasă — închipuiţi-vă că Nichitov, tînărul despre care v-am mai vorbit ţine foarte mult să vă cunoască, ba chiar vrea să vă scrie vouă, „eroilor Kuzneţkului"."

In ajunul plecării sale în Altai, Boris a scris într-adevăr părinţilor Xeniei. Ferindu-se de orice lăudăroşenie spunea că se simte fericit fiindcă şi generaţiei sale i-au mai rămas destule de făcut.

— Ce facem după amiază? Mergem cu vaporaşul ca anul trecut sau alegem serata Institutului pedagogic?

Xenia ridică din umeri; era tot una Boris a plecat... a plecat... Altă dată, după sfîrşitul demonstraţiei se aşteptau unul pe celălalt. Nu-şi petreceau ziua izolaţi de ceilalţi. Dimpotrivă Xenia îl aducea totdeauna în mijlocul studenţilor. Dar de-a venea şi el, era parcă altceva.

Coloana studenţilor se apropia de Piaţa Roşie. Tot mai puternică se simţea vibraţia imensei mulţimi. Inălţînd capul cît mai sus Xenia încercă să vadă deasupra celor care mergeau înaintea ei. Şi deodată, drept în faţă, văzu turlele atît de cunoscute ale bisericii Vasili Blajenîi şi, la dreapta, Mauzoleul.

Ridică încet buchetul de flori deasupra capului. Coloana încetinise pasul. De la un rînd la altul uralele se transmiteau mereu, ca un val fără sfîrşit. De-a lungul marmorei viorii a mauzoleului, sus, conducătorii partidului şi statului salutau mulţimea. Şi Xenia se gîndi în acea clipă la oamenii care răspund pentru fericirea tuturor în toate colţurile acestei ţări necuprinse — fericirea Moscovei şi a Tbilisului, Camciatcăi şi a Altaiului. Partidul e pretutindeni. Altaiul! Intr-o clipă Xeniei îi trecu prin minte că şi Boris se află acum, acolo departe, în faţa unei tribune, în faţa partidului. Tribuna aceea e mult mai mică, poate din scînduri simple îmbrăcate în ghirlande de brazi, dar asta nu are afaţe. Important e să ai ce raporta partidului. El, Boris, are. In inima Xeniei părerea de rău pentru absenţa lui Boris făcu loc mîndriei pentru el. Da, e bine să fii în zi de sărbătoare împreună cu iubitul tău şi la fiecare 1 Mai să revezi împreună locurile îndrăgite de amîndoi. Intr-adevăr, e bine. Dar fericirea fiecărei generaţii nu poate fi clădită numai pe ceea ce au construit părinţii. Tatăl şi mama au venit pe pămîntul pustiu pe care astăzi se înalţă gigantul Kuzneţk. Boris deţelenează gigantice întinderi în Altai. Ce vor face cei care vor veni mîine? Ce vor face? Altceva, dar desigur tot la proporţiile înaintaşilor.

Xenia străbătuse Piaţa Roşie...

... Noaptea tîrziu, după ce se întorsese ostenită dar voioasă de la plimbarea pe canalul Moscova, Xenia fu chemată la telefon:

— Repede, Xiuşa. La telefon Altaiul!

Iată un aspect de la una din numeroasele demonstraţii ale tinerilor patrioţi germani împotriva remilitarizării Germaniei occidentale.

„Şi în acest Intîi de Mai, oamenii simpli din Republica Democrată Germană şi din Germania occidentală, tineretul cinstit al Germaniei îşi afirmă cu putere hotărîrea de a lupta pentru făurirea unei Germanii unite şi democratice.

In drum, spre Sofia

In zorii zilei, sprinten, viol, împodobit cu drapele şi lozinci, trenul străbătea valea trandafirilor străjuită de o parte şi de alta de crestele înzăpezite ale munţilor Stara Planina şi Sredna Gora. Ogoarele, livezile, păşunile şi grădinile de trandafiri au rămas în urmă. Au rămas în urmă şi staţiile unde, în epoca culesului, fetele oferă călătorilor minunatele roze care au creat farmecul şi numele văii.

La fereastră, Ianco Iordanov, din gospodăria agricolă cooperativă milionară din Catunita şi Ivan Goronov, militar, sorbeau cu nesaţ aerul dimineţii şi stăteau de vorbă.

— Mă crezi, că, acum 8 ani eram în gospodărie doar un pumn de ţărani cooperatori şi abia aveam ce mînca? Şi-acum — povesteşte Iordanov — acum sînt vreo 500 de familii. Cît despre producţie, cu ce să-ncep? Cu cereale? Cu cele 8 milioane de kilograme de mere şi persici? Cu strugurii? Cu căpşunile? Sau poate cu gogoşile de mătase şi apicultura? De ori care din ele ţi-aş vorbi, pot să-ţi dau cifre uluitoare, la beneficii. Numai la fructe scoatem 4.000.000 leva pe an.

— Eu nu mai ţin minte ce am făcut acum opt ani, dar aş putea să-ţi povestesc ce am făcut acum trei — răspunse Ivan Goronov. In primăvara lui 1951 am luat în primire un tractor „D. T—51". Am arat cu el aproape 9.000 de hectare, îndeplinind cîte 3 norme pe an şi în trei ani de zile nu i-am făcut nici o reparaţie generală. Dar l-am îngrijit ca ochii din cap. Pentru asta am căpătat titlul de Erou al Muncii Socialiste. Astă toamnă am plecat în armată. Acum sînt în permisie şi vreau să văd Sofia în sărbătoare. Dar ce mai e şi asta?

Ivan şi Ianco se aplecară pe fereastră. Pe şoseaua paralelă cu linia ferată alerga un autocamion pavoazat cu pînză roşie. Pe obloane era scrisă o lozincă lungă. „Cu acest camion, şoferii Kiril Peikov şi Teodor Tomov au parcurs pînă la 1 Mai 210.000 km. fără reparaţii", iar pe capotă una scurtă: „Salut Sofiei! Trăiască 1 Mai".

Trenul şi autocamionul ajunseră la Sofia cam în acelaşi timp.

Ivan tractoristul, din gospodăria cooperatistă, Kiril şoferul, Todor Mitev ţesătorul care lucrează în contul anului 1971 şi nenumăraţi alţi oameni ai muncii constructori ai socialismului se îndreptară spre piaţa „9 Septembrie" din Sofia.

Prietenul meu JOHN FORBES

Nu ştiu dacă John Forbes este amator de basseball sau preferă filmele cu Garry Cooper. Nu ştiu de asemenea dacă s-a născut în sudul însorit sau undeva în nord. Poate că mestecă chewing-gum — sau fumează ţigări „Camel". Nu-mi sînt cunoscute nici opiniile sale politice.

Ştiu însă un singur lucru: că îmi este prieten.

John Forbes este unul din milioanele de John care trăiesc în Pittsburgul oţelarilor, în rîndul ţesătorilor din Noua Anglie sau în Washingtonul unde cumperi o conştiinţă cu tot atîta uşurinţă ca şi un cordon nylon.

Despre acest John, care îmi este prieten, ştiu că are 27 de ani. I-am văzut şi fotografia. Dar nu era o copertă senzaţională din „Life" sau „Collier's". L-am cunoscut cu ajutorul fotografiei alăturate. Da, acesta e John Forbes, tînărul de 27 de ani. El este tîrît pe podelele unuia din faimoasele tribunale americane. Patru agenţi, au fost mobilizaţi pentru prietenul meu John.

Să fie un răufăcător care a deschis chiar şi casele de bani ale lui „Chase National Bank" sau care a îndrăznit să ucidă o pisică a familiei Morgan de este aşa de aspru păzit? Nimic din toate acestea.

Amicul meu Forbes ţine la cei douăzeci şi şapte de ani ai lui, el e un „egoist" căci visează chiar să ajungă pînă la 50 de ani. Şi de aceea a refuzat să ia puşca în mînă pentru a trage gloanţe care aduc cenţi şi dolari stăpînilor de azi ai Americii. El a comis „delictul" de a ţine mai mult la el decît la Dupont.

Vreau să subliniez că acest John, ca şi mulţi fraţi de ai lui din America, nu este încă pe deplin lămurit despre ceea ce înseamnă lupta organizată pentru pace. Dar ca Forbes, mii de tineri vin alături de ceea ce este sănătos, alături de acei cărora le e scump Lincoln şi Jefferson, Longfellow, Dreiser şi Edison, şi care nu au nimic comun cu Dulles şi Spillane, cu filmele Hollywoodului şi cu fabricanţii de bombe cu hidrogen.

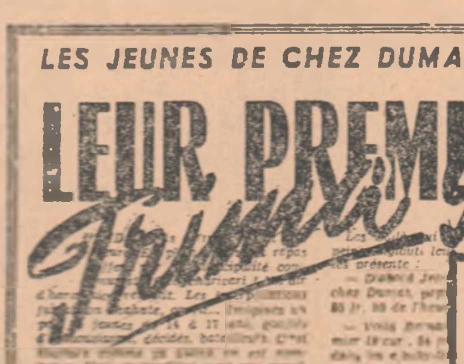
John Forbes a fost condamnat la închisoare. El zace acum într-una din prea bine utilatele închisori americane.

De fapt, în America, în afara închisorii mai există şi alte perspective. Un tînăr pe nume Hew Pless, demobilizat cu gradul de ofiţer, s-a sinucis din cauza mizeriei. Pe mormînt i s-ar putea grava: „Mort pe altarul crizei economice". Iar frezorul James Craft împreună cu soţia lui Elisabeth şi cu şase copii poate citi nestingherit o carte despre „prosperity"-ul american în... vechiul cavou în care s-a adăpostit.

Aşa este întîmpinată primăvara în Statele Unite. Şi dacă John Forbes şi mulţi ca el nu vor manifesta de 1 Mai ei pot fi siguri că nu sînt singuri. Spre închisoarea nord-americană se îndreaptă şi gîndurile mele. Căci, tocmai de aceea îmi este John prieten. Avem doar două lucruri preţioase comune: tinereţea şi dorinţa de a o apăra.

Şi, fi sigur, John Forbes, că pe străzile Bucureştiului mulţimea va manifesta de 1 Mai şi pentru libertatea ta aşa cum şi noi sîntem siguri că în ciuda piedicilor puse în calea demonstraţiilor de 1 Mai în S.U.A., muncitorii americani vor şti să-şi arate voinţa de a cîştiga pacea.

Primăvara e anotimpul bucuriei. Natura care se înnoieşte, deschide sufletul oamenilor şi le insuflă bucuria vieţii. Jean şi Gerard sînt tineri şi iubesc primăvara. Primăvara aceasta tristeţea le-a apăsat însă fiinţa. Nici ciripitul păsărilor, nici ghioceii înfloriţi, nici cîmpul verde nu le-a alungat tristeţea Jean are 16 ani şi jumătate, Gerard cu doi ani mai puţin, dar viaţa le este o şcoală aspră.

Stau pe o margină de drum şi privesc albastrul senin al cerului. Gerard ronţăie o bucată de pîine iar Jean mînuieşte un condei pe albul unei coli de hîrtie. Mormăie:

— Cîştig 80 de franci şi 50 de cenţi pe oră...

Şi după o clipă de gîndire:

— Şi aceasta numai cînd am de lucru...

Gerard zîmbeşte cu amărăciune:

— Eu nu primesc decît 55 franci pe oră şi asta numai pentru că-s prea tînăr... Dacă eram mai bătrîn...

Gîndurile lui Jean aleargă departe. Il întrerupe pe micul Gerard cu un aer de deplină maturitate:

— Fără 30.000 de franci pe lună nu te poţi descurca de loc, iar noi cu...

Au pornit-o către uzină. Pe drum s-au întîlnit cu alţi tineri. Chipurile tuturor sînt parcă obosite. Dar nu-i vorba doar de oboseală, ci şi de tristeţea vieţii. Bernard însă contrastează cu ceilalţi. E vesel şi plin de voioşie. Nu pentru că în portofel ar avea mai mulţi franci, ci pentru că primăvara i-a pătruns în suflet şi i-a dăruit mai multă încredere în viaţă.

— Azi stăm prost, flăcăi. Şuieră vîntul prin buzunare. Dar mîine putem sta mai bine. Depinde de noi...

Claude intervine tăios:

— La dracu... In ianuarie am fost doară la patron şi am cerut la muncă egală, salariu egal. Şi ştiţi prea bine ce ne-a răspuns: „voi continua tot aşa". Şi atunci ce facem, băieţi? Inghiţim în sec?

De-astă dată intervine un muncitor mai în vîrstă. Se numeşte Fleury, e activist sindical şi băieţii îl îndrăgesc. Cuvintele lui sînt ascultate cu atenţie:

— Am cerut salariu minim de 25.166 franci şi patronul ne-a refuzat. Am cerut pentru tineri haine de protecţie şi patronul ne-a refuzat. Patronul refuză...

Oboseala a pierit parcă. Sîngele curge mai iute în vine. Discuţia se animă şi timpul trece pe neobservate.

Au trecut cîteva ore. Jean vine ca o sfîrlează în atelier şi îi comunică vesel lui Gerard;

— Declarăm greva!

Gerard rămîne îngîndurat. Are 14 ani şi jumătate şi pentru prima oară în viaţa lui participă la o grevă.

— Ştii, Jean, e prima oară cînd...

Jean, ca deobicei repezit, îl întrerupe:

— Şi eu, şi Bernard, şi Claude, şi Marcel declarăm pentru prima oară grevă...

Gerard se simte mai puternic ca oricînd. Ochii îi sclipesc de bucurie iar sufletul îi este plin de primăvară. Işi ciuleşte urechile şi aşteaptă şuieratul sirenei care trebuie să vestească începutul grevei. Este tare mîndru, în ziua primei lui greve.

Dimineaţa la Tokio

In ziua aceasta Naoko Kobayaschi s-a trezit mai devreme ca de obicei. In bordeiul din rogojini de bambus soarele-răsare intră totdeauna devreme, şi nu te lasă să dormi.

In ultima vreme, tînăra Naoko se trezeşte dimineaţa ceva mai tîrziu. Nu-i pare bine de asta. Cînd înainte lucra la legătoria de cărţi „Zenshindo" de dimineaţa de la ora 7 şi 30 pînă seara la ora 10, se simţea istovită, nenorocită. Acum însă îşi dă seama că poate fi şi mai rău: să nu te scoli pentru muncă şi să nu te culci după muncă — să fi şomer.

Deci nu ca să meargă la lucru s-a trezit Naoko. Nici ca să caute pe undeva ceva de mîncare. Pe vremea cînd lucra la „Zenshindo" credea că ceea ce mănîncă — o ceaşcă de supă dimineaţa şi seara, iar la prînz o cană de orez — e cel mai puţin cu putinţă. Abia în ultima vreme şi-a dat seama că viaţa poate fi şi mai grea. Orez n-a mai mîncat de mult.

Peşte, nu aşa proaspăt ca să se poată vinde, dar încă cu putinţă de a fi înghiţit de şomeri, asta da! — avusese ceva pînă de curînd. Pescarii din port o cunoşteau deja şi pe ea şi pe alţii şi nu-i lăsau să moară de foame.

Numai că în ultima lună japonezii nu mai au nici peşte. La cheiuri, cargoboturi grele au acostat încă de la începutul lui aprilie. Din ele grămezi uriaşe de peşte se aruncă zilnic pe mal. Ele umplu cu un miros de moarte cartierele sărace de lîngă dane. Nu sînt păzite, ca înainte în vreme de criză, nu sînt nici stropite cu petrol şi totuşi nici măcar copiii nu le scormonesc cu beţişoare. Lumea le ocoleşte de parc-ar fi ciumate: e peşte radioactivizat.

La început au scris doar ziarele. „In Bikini, forţele armate americane vor face o nouă experienţă cu bomba cu hidrogen". Ziarele samurailor publicau hărţi prin care arătau ce efect minunat ar avea aceste bombe aruncate asupra Pekinului sau la Phenian.

Şi iată că nu chinezi şi nici coreeni, ci mai întîi iarăşi japonezii au simţit arsura atomului. Pescarii japonezi pe care vasele americane i-au lăsat să intre în zona exploziei s-au reîntors în portul Tokio pe tărgi.

Atunci, încotro, Naoko, aşa în zori?

Cum încotro? Azi e 1 Mai.

Naoko a plecat spre oraş. E deocamdată singură, aşa încît poliţiştii n-o privesc cu atenţie. Numai cîte un american, ameţit, deşi e abia dimineaţă, se uită insistent după ea.

In jurul coloanelor poliţia însă nu e indiferentă. Oameni din 69 de organizaţii sindicale, aparţinînd de uniuni sindicale diferite trec pe străzi spre piaţa Meidzi cu lozinci „periculoase". „Să apărăm constituţia!" „Impotriva ajutorului acordat în cadrul programului de securitate mutuală şi împotriva reînarmării". „Să obţinem stabilirea sistemului minimului de salarii". „Să luptăm împotriva impozitelor insuportabile".

Mitingul încă nu a început, aşa încît nu se poate stabili exact cîţi oameni vor fi pînă la sfîrşit aici. O jumătate de milion, ca anul trecut, sau şi mai mulţi oare?

Naoko trece grăbită pe lîngă un grup compact unde se găseşte şi prietenul ei. Acesta nu e singur, aşa că ea nu îi spune nimic. Se aşează doar lîngă el.

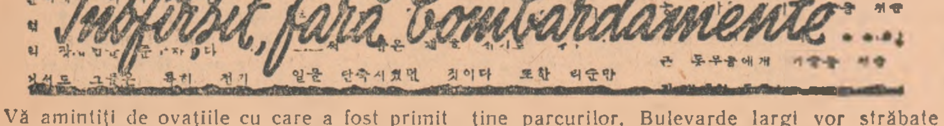
Din locul unde stau ei se vede bine piaţa întreagă. Toţi băieţii, muncitori ca şi ea, îi cunosc bine pe cei de la poliţie. Acum doi ani, cînd s-a tras în mulţime, nici unul nu a dat înapoi. E adevărat, atunci au fost 1.500 de răniţi, dar 700 din ei erau poliţişti.

A fost o demonstraţie de pomină la 1 Mai 1952. Atacul poliţiei, care a ucis 7 manifestanţi şi i-a atacat pe ceilalţi cu bombe lacrimogene, n-a rămas fără răspuns. Manifestanţii s-au apărat aruncînd cu pietre. Nici cartierul generalului Rigdway n-a scăpat atunci neatins. Mulţimea revoltată a dat foc maşinilor americane aflate în faţa clădirii.

Naoko speră că azi manifestaţia va decurge paşnic. Ea îşi iubeşte băiatul. Dacă ar avea el de lucru ca lăcătuş bun ar fi! In fiecare zi chiar de două ori, ar putea avea orez la masă.

Ea îl iubeşte, ştie că e în garda muncitorească şi-i printre primii care ar fi loviţi. Dar dacă poliţia o să tragă iar, atunci...

Inflorit, fără bombardamente...

Vă amintiţi de ovaţiile cu care a fost primit la Festival cîntecul şoferilor coreeni. Micul ansamblu al celor zece tineri plus un acordeonist — imitînd prin gesturile lor virajele maşinilor armatei populare, şi trecerea obstacolelor mari şi mici, cîntînd bunăvoia şi optimismul eroicilor apărători — acel mic ansamblu, nu se poate să nu vă amintiţi, a fost scos la rampă de nenumărate ori, filmat din toate poziţiile, iar melodia lui cuceritoare imprimată pe bandă de magnetofon. In atmosfera festivalului — la cîteva zile după încheierea armistiţiului în Coreea — cîntecul acela părea totuşi un zîmbet abia schiţat al unor oameni care încă mai simţeau pe obraji lacrimile suferinţei.

Zilele trecute am ascultat din nou la radio micul ansamblu. Un cîntec nou, pare-se — al şoferilor care muncesc la reclădirea Phenianului, un cîntec de primăvară, în preajma întîiului de Mai. Nu, cîntecul numai semăna cu zîmbetul cunoscut în vară. Era un rîs plin, plin de viaţă, tonic, din toată inima. Ceea ce auzeam era numai un cîntec al şoferilor. Dacă s-ar transmite cîte un cîntec despre fiecare meserie paşnică, înfloritoare azi pe pămîntul Coreei populare, s-ar ocupa, probabil, programul posturilor noastre de radio pe mult timp! Şoferi şi arhitecţi, zidari şi ingineri, săpători, instalatori, lăcătuşi alături de feroviari, mecanici, cărămidari, toţi cei care formează marea familie a constructorilor redactează în aceste zile de sărbătoare muncitorească un raport cuprinzător despre reconstrucţia oraşelor şi satelor coreene, despre munca pentru realizarea obiectivelor fixate de Consiliul de Miniştri. Raportul acesta are o particularitate emoţionantă; date esenţiale ale sale, obiective, proiecte, au fost concepute în anii trecuţi — poate chiar în preajma întîiurilor de mai — de arhitecţi şi ingineri, lucrînd în birouri aflate sub pămînt. Acum, în lumina primăverii, în soarele primului 1 Mai paşnic după trei ani grei de război acum, realizarea tuturor visurilor ţesute sub pămînt emoţionează profund nu numai poporul coreean-erou, ci şi pe nenumăraţii săi prieteni.

La colţuri de străzi ale Phenianului se găsesc pancarte pe care sînt desenate planurile de reconstrucţie a oraşului. Arhitecţii explică amănunţit fiecare linie a desenelor, fiecare haşur, fiecare punct. Pe malurile fluviului Tedongon — axul noului oraş — va răsări Phenianul-grădină. Pare-se că a fost ascultat cu sfinţenie cuvîntul grădinarilor, căci patru cincimi din suprafaţa oraşului vor aparţine parcurilor. Bulevarde largi vor străbate oraşul; cinematografe, teatre, şcoli, universităţi, case noi, spaţioase, cu două-trei etaje — toate se vor ridica mai frumoase decît au fost, într-un imn al bucuriei de a trăi liber şi neînvins.

Arhitecţi explicînd marile proiecte în faţa panourilor montate la colţuri de stradă în Phenian — iată una din cele mai semnificative imagini ale Coreei, în zilele lui mai 1954. Imaginea aceasta se contopeşte cu cîntecul de primăvară al şoferilor veseli, constructori ai oraşului — născînd astfel un apel vibrant către popoarele lumii: „Veghiaţi ca proiectele Coreei populare să se împlinească! Să nu cunoască poporul erou decît asemenea întîiuri de mai — ale păcii, ale rodniciei, ale bucuriei".

China Nouă transmite:

Ora este acum tîrzie, dar cine se gîndeşte la aşa ceva? In faţa teleimprimatorului care bate frenetic, operatorul radio a rămas pe gînduri. La celălalt capăt al firului nevăzut, de cîteva clipe se repeta cuvintele pătrunzătoare:

„Atenţiune! Transmitem din Pekin! Atenţiune! Transmitem din Pekin!"

Am putea să vă povestim noi cele ce se întîmplă acum în Republica Populară Chineză. Dar de ce oare?

Cititori, vă dăm vouă înşivă legătura cu China!

Telegraful s-a oprit o clipă. Apoi continuă:

PEKIN. — China Nouă transmite:

Poporul chinez se pregăteşte pentru sărbătorirea zilei de 1 Mai. Străzile şi pieţele Pekinului sînt împodobite de sărbătoare.

Muncitorii de la furnalul înalt Nr. 1 al uzinei metalurgice de la Sitzinşan, din apropiere de Pekin, au adresat o chemare la întrecere muncitorilor de la întreprinderile industriale din întreaga ţară. Ei şi-au luat angajamentul să îndeplinească planul pe luna aprilie înainte de termen, să înlăture rebuturile şi să obţină o considerabilă reducere a preţului de cost.

Pornind la îndeplinirea angajamentelor luate în cinstea zilei de 1 Mai, echipa de la furnalul înalt Nr. 1 al uzinei de la Sitzinşan a terminat planul de muncă pe prima săptămînă a lunii aprilie cu o zi înainte de termen.

Chemarea la întrecere lansată de muncitorii de la Sitzinşan a fost primită de către topitorii de la oţelăria din Tanşan, care şi-au luat angajamentul să îndeplinească planul pe luna aprilie cu 46 ore înainte de termen şi să obţină o producţie zilnică cu 2,45% superioară faţă de cea mai ridicată producţie zilnică obţinută pînă acum. Topitorii din Tanşan se numără printre colectivele fruntaşe în muncă.

Muncitorii de la diferite întreprinderi industriale din capitala R.P. Chineze au hotărît să defileze la manifestaţia de 1 Mai cu grafice şi panouri care să reflecte succesele obţinute în producţie. Muncitorii de la fabrica de maşini agricole din China de nord lucrează la terminarea unor modele ale maşinilor produse de ei. Printre acestea se numără plugul cu două brăzdare, folosit cu mult succes de către ţăranii muncitori chinezi.

In ziua de 1 Mai vor avea loc numeroase serbări populare. Ansamblurile teatrale şi artistice pregătesc în prezent programele pe care le vor prezenta cu acest prilej. Intregul oraş este pavoazat în aşteptarea marii sărbători. Au fost instalate reflectoare şi amplificatoare.

La 1 Mai se va inaugura la Şanhai cel mai mare parc din acest oraş. El este situat în marginea de vest a oraşului, pe locul unui fost club de golf, rezervat numai străinilor.

Din toamna anului trecut, aici au fost sădiţi 30.000 de arbori de magnolie, pini, piersici, pruni etc. Au fost de asemenea plantaţi peste 10.000 de bambuşi de diferite varietăţi.

S-au construit totodată numeroase pavilioane în stilul arhitectonic tradiţional chinez, cu clopoţei care vor suna melodios în bătaia vîntului.

Rîul care traversează parcul este amenajat pentru canotaj. Parcul va fi înzestrat cu cel mai mare patinoar artificial din Şanhai şi cu alte terenuri de sport.

Tot în cinstea zilei de 1 Mai în oraşul Hankou amenajarea parcului pentru copii este în curs de terminare. Situat pe unul din bulevardele principale ale oraşului Hankou, parcul este înzestrat cu trei terenuri de joc şi o bibliotecă. Terenurile de joc sînt înzestrate cu tobogane, balansoare, leagăne şi căluşei.

Celălalt parc este situat în apropierea de calea ferată Canton-Hankou, lîngă debarcaderul de pe malul rîului.

Pe locul fostului hipodrom al oraşului Hankou se amenajează un al treilea parc, care poartă numele de Parcul Libertăţii.

China e gata pentru demonstraţie.

Telegraful bate iar. La ora aceasta însă nu numai antena postului de radio prin care transmite „China Nouă" semnalizează lumii despre sărbătoarea poporului frate.

Nici un telegraf n-a transmis încă, dar toată lumea ştie că în zorile de 1 Mai, alături de antenele de radio, Pekinul e străjuit de vestita coloană din faţa pieţii porţii cereşti — piaţa marilor mitinguri chineze. Alături de dragonii milenari, azi flamuri de mătase roşie se împletesc pe ea şi nimic nu vorbeşte mai bine despre poporul celei mai vechi culturi, trezit la o viaţă nouă.

Teleimprimatorul a pornit iarăşi. El poartă din nou glasul Chinei, făcîndu-l să răsune de 1 Mai deasupra întregii lumi, ca glasul uneia din marile puteri aflate ferm de strajă cauzei păcii.

S-a întîmplat la Bogota

Miguel Tovar nu era originar din Bogota. Copilăria, adolescenţa, tinereţea şi le petrecuse sub jugul proprietarilor unei firme din Yipoquira. El şi cei de seama lui erau consideraţi nici mai mult, nici mai puţin, decît vite de muncă.

Miguel şi sora lui Eulogia Tovar au fugit într-o dimineaţă rece şi ploioasă — aşa cum sînt dimineţile în savanele de pe podişurile Cordillierilor. Cu primul autobuz pe care l-au găsit la îndemînă, au plecat spre Bogota şi au coborît în piaţa San Victorino.

In Bogota i-a întîmpinat un cer opac şi ploios. Priveliştea acestui oraş zgomotos, în care nu cunoşteau pe nimeni, le dădu o senzaţie de teamă. Fără îndoială că trebuiau să găsească de lucru.

Văzură în oraş oameni cu bidinele care lipeau pe ziduri nişte afişe uriaşe, cu litere de o şchioapă. Miguel Tovar îl întrebă pe unul din ei despre ce este vorba.

— Este o chemare adresată muncitorilor pentru manifestaţia în cinstea zilei de 1 Mai, îi răspunse acesta.

— Dar eu n-am nimic de lucru, îl informă Tovar.

— Atunci trebuie să participi împreună cu noi la manifestaţie — să ceri de lucru.

— Şi cînd va avea loc manifestaţia?

— Astăzi, la ora trei, în piaţa Bolivar...

Spre ora două şi jumătate, trecu un grup de manifestanţi.

„Vrem de lucru!", „Cerem mărirea salariului!", „Trăiască clasa muncitoare!". Tovar parcă simţi un curent electric trecîndu-i prin vine. Acest torent de oameni, îmbrăcaţi sărăcăcios ca şi el, îi dădu şi mai mult curaj. Luă din mîna cuiva o placardă ridicînd-o sus, deasupra capului. „La închisoare cu speculanţii" — era lozinca scrisă pe placarda lui.

Asta s-a întîmplat în 1947 în Columbia.

In toiul manifestaţiei guvernul chemă poliţia călare.

Ţăran, obişnuit să domesticească animalele, Tovar se feri de un cal care năvălea asupra lui. Cu o sforţare neobişnuită, sări în spatele poliţistului şi-i prinse încheieturile mîinilor.

Poliţistul se împotrivi din toate puterile. Tovar alunecă. Lovitura fu atît de puternică încît nu-şi reveni în fire decît într-unul din paturile spitalului San Juan de Dios. Il durea tot corpul.

Nimeni nu ştia cum îl cheamă, nici de unde venea, nici ce ocupaţie avea. In pungă nu i-au găsit nici un act de identitate. Dar el ştia că se numeşte Miguel Tovar şi era bucuros că se bătuse cu poliţia călare.

„Cînd o să mă fac mai bine — cugetă el — nu voi fi atît de naiv încît să le spun că am luat parte la manifestaţie. Am să le spun că treceam pe acolo din întîmplare... Va fi mai bine aşa!..."

Intr-un port algerian

Pentru docherii din Oran apariţia fiecărui vapor în rada portului e un prilej de bucurie. Sirena vaporului aduce cu sine speranţe: poate că vor putea căpăta de lucru la încărcatul sau descărcatul vasului.

...In dimineaţa aceea de aprilie, cînd s-au întîmplat cele povestite aici, în portul Oran ancorase vaporul de mare tonaj „Bercam". Odată cu zorile sute de docheri se îndreptară spre port, sperînd să poată căpăta ceva de lucru.

In piaţa din faţa portului se adunaseră mulţi docheri. A apărut stăpînul docurilor. El a ales o parte din oameni pentru descărcarea vasului. De-abia urcaseră însă primii docheri pe „Bercam", că de-odată tînărul docher Dafi Lakadar, cel dintîi care se opintise să ridice o ladă, a strigat:

— Staţi, tovarăşi! In lăzile astea este armament! Intr-adevăr, printr-o crăpătură a lăzii se vedea bine: erau piese de mitralieră.

Indată a început greva. Docherii aveau nevoie de lucru. Cei mai mulţi din ei n-aveau un ban în buzunar şi nu mai lucraseră de multe săptămîni. Dar nici unul nu voia să descarce armamentul morţii.

Docul lîngă care ancorase vaporul a devenit dintr-odată pustiu.

...Astea toate s-au întîmplat într-un port algerian în preajma lui 1 Mai.

La această pagină au colaborat: **Arnoldo Palacios**, scriitor columbian, **Şt. Iureş, R. Cosaşu, F. Z. Florin, S. Brand, E. Oberst, F. Cerbu, E. Rucăr.**
Ilustraţii: **A. Calistrat şi A. Poch.**